

## PŘEDMLUVA

"Ježíšovo božství je ze své podstaty nežidovské. Svědectvím židovských textů je neměnné přesvědčení, že druhá bytost v Bohu zahrnuje odklon od židovské komunity."<sup>1</sup>

"Podle svědectví Nového zákona v učení Ježíše a apoštolů, ve vztahu k monoteismu Starého zákona a judaismu, neexistoval vůbec žádný prvek změny. Marek 12:29 zaznamenává, že Ježíš sám bez výhrady potvrdil nejvyšší monoteistické vyznání víry izraelského náboženství v jeho úplné podobě."<sup>2</sup>

Narodil jsem se a byl vychováván jako člen anglikánské církve. Účastnil jsem se církve s rodinou a na internátní škole svědomitě každou neděli. Chvalozpěvy byly krásné, budovy byly staré mnoho staletí, seznam duchovních jdoucích zpět půl tisíciletí. Desetiminutová kázání v neděli zdaleka nestačila na to, aby nám poskytla biblické vzdělání. Když mi bylo 20 let, šel jsem do Oxfordu, abych získal vhodnou kvalifikaci v moderních jazycích (němčině a francouzštině). Právě v té době jsem byl pozván na evangelikální „spásu přinášející“ shromáždění. Byl jsem zvědavý, co znamená „přijmout Ježíše do svého srdce“. Tato událost mě přivedla k mému prvnímu vážnému zkoumání Písma, kde jsem v Ježíšově evangeliu Království našel nezkrotnou naději a slib, že Ježíš kromě toho, že zemřel za hříchy světa, přivedí při svém velkolepém návratu celosvětový mír, který tak zjevně nebyl způsoben současným politickým úsilím.

Asi 60 let po mém prvním zapojení do Bible, po získání akademického titulu v teologii a kariéře učitele Bible a jejích jazyků na malé biblické fakultě jsem získal silný dojem (stejně jako mnoho dalších), že v těchto dnech anglikánské církve nám Ježíš historie, a jeho vášnivě ohlašování evangelia Království, nebyl znám. Biblický příběh a zápletky byly drasticky zkrácené. Možná není divu, že chození do církve je nyní omezeno na malou hrstku mých krajanů Angličanů. Zdá se, že to, co jsme dostali z „Bible“, bylo silně filtrováno masou cizáckých tradic. Bylo k nám připuštěno pouze přísně cenzurované znění Písma.

Když jsem dospěl k závěru, že Ježíš byl Žid a uchazeč o mesiášství, a uvěřil, že jeho nároky byly a budou zcela obhájeny, pokusil jsem se číst NZ ve velmi židovském, mesiášském kontextu. Brzy jsem si všiml, při obsírném čtení, že učenci všeho druhu plně uznávají, že Ježíš skutečné historie a Ježíš „církve“ jsou často jako nebe a dudy. V některých případech jsou tyto odborníci méně než přístupní nebo přímočaří dost na to, aby ohlásili jasnou stížnost, mnohem méně naléhavou výzvu k reformě a obnově. Jejich štekot jako hlídacích psů byl tragicky slabý. Důsledky „kompenzace systému“ mohou přijít draho.

Dr. J.A.T. Robinson z Cambridge byl směle přesný, když prohlásil, že "nebe se ve skutečnosti nikdy nepoužívá v Bibli jako cíl při smrti."<sup>3</sup> Tento silný postřeh by měl poukazovat na naléhavou potřebu pečlivého prozkoumání toho, co jsme se nekriticky naučili v církvi. Budoucnost naší pokažené země a příslib stavu mezinárodního míru, kdy se národy "už nikdy nebudou učit válčení" (Iz. 2:2-4), kdy se vojenské akademie typu Sandhurst a West Point dnešního systému stanou muzeem kuriozity, v době, kdy Mesiáš provede svůj velkolepý návrat na tuto Zemi jako královský davidovský král, který sám dokáže vytvořit mír – to je očividně přesvědčivý cíl biblického příběhu od Genesis po Zjevení. Je to také jádro křesťanského evangelia Království, které bylo kázáno předem Abrahamovi (Gal. 3:8), který ještě nikdy nezdědil zemi, která byla osobně slíbena jemu, jakož i jeho "semenu". (Skutky 7:5; Heb. 11:13, 39). Ale zdědí ji spolu se všemi věřícími.

Slib země, zaslíbení Božího království, je téma, které pohánělo Ježíše a všechny pisatele Bible. Jakmile jsem byl vystaven působení Písma, našel jsem poutavě zajímavou vizi národů v míru. Nároky monoteistického Žida Ježíše, že je Synem člověka, Božím Synem a dlouho slibovaným pánem Mesiášem (Lukáš 2:11), tím, kdo nakonec přinese řád do našeho chaotického světa, byly pro mne během uplynulých 60 let neodolatelné. Obávám se pouze toho, že otřesné komplikace, které vnucovali řeckou filozofií ovlivnění vůdci pohanských církví od druhého století do v podstatě jednoduchého učení

<sup>1</sup> Maurice Casey, *From Jewish Prophet to Gentile God*, Westminster John Knox Press. 1992. s. 176.

<sup>2</sup> Dr. Martin Werner, *Formation of Christian Dogma*. Harper and Brothers, 1957, s. 241.

<sup>3</sup> J.A.T. Robinson. *In the End God*, Fontana Books, 1968. s. 104.

Bible, téměř znemožňovaly inteligentní čtení Písma v jeho původním kontextu.

Tento překlad má tedy jako svou premisu přesvědčení, že církve vám dnes ve svém kázání, učení a tradici obecně předává verzi NZ silně ovlivněnou řeckou filozofií. Tento nešťastný odklon od původní víry Ježíše a apoštolů se datuje od druhého století n.l., tj. poté, co byl kánon NZ uzavřen knihou Zjevení. Při reformaci v 16. století pod Lutherem a Kalvínem nenastala plná reformace a návrat k víře církve NZ.

Tragické odchýlení od apoštolské pravdy vás odvádí od v podstatě jednoduchého popisu víry původní komunity NZ – "víry jednou provždy předané Božím lidu" (Juda 3). Na podporu naší teze lze uvést hlasy protestu a zděšení:

Eberhard Griesebach napsal: "Při setkání s řeckou filozofií se z křesťanství stala teologie. To byl pád křesťanství."<sup>4</sup> Anglikán Canon Goudge: "Když v církvi začalo dominovat řecké a římské myšlení místo hebrejského, v nauce a praxi došlo ke katastrofě, z níž jsme se nikdy nezotavili."<sup>5</sup> Anglikánský děkan Farrar byl dost upřímný, aby připustil, že církve se stále zamotávala ve svém pokusu interpretovat Bibli. Všimá si, že "Písmo svaté obsahuje vše potřebné pro spásu" (6. článek anglikánské církve) a že "prostá Kristova učení jsou jediným neomylným průvodcem". Poté běduje nad zjevnou neschoptostí vykladačů dohodnout se na tom, co Bible říká. "Opravdu, pokud v celém rozsahu toho, čemu říkáme 'náboženství', mají lidé neomylného průvodce, považovali jej – a to nevyhnutelně podle všeho zdání – za horšího než zbytečného díky omylným vykladům."<sup>6</sup>

Pak tento úžasný vhled od E. F. Scotta, D. D.: "Křesťanství se během mise mezi pohany změnilo v jiné náboženství. Církev ... zapomněla nebo odmítla vědět, co Ježíš skutečně učil."<sup>7</sup>

William Winwood Reade, britský historik a filozof, náš názor posiluje:

Církev se v kázání a dogmatu stále více odkláněla od své starověké podoby, až ve druhém století byli křesťané z Judeje, kteří věrně dodržovali zvyky a zásady dvanácti apoštolů, informováni, že jsou kacíři. Během tohoto intervalu vzniklo nové náboženství. Křesťanství dobylo pohanství a pohanství poškodilo křesťanství. Legendy, které patřily Osirovi a Apollonovi, byly aplikovány na život Ježíšův. Jediné Božstvo Židů bylo vyměněno za Trojici, kterou vynalezli Egypťané a kterou Platón zidealizoval ve filosofický systém. Muž, který řekl: „Proč mě nazýváš dobrým? Neexistuje nikdo dobrý, ale jeden, to je Bůh“, nyní sám byl učiněn bohem, nebo třetí částí boha.<sup>8</sup>

Pokud je Bible brána v nominální hodnotě v rámci svého skvělého, židovského apokalyptického prostředí, "dříve či později přijde čas, kdy bude jednoduché a přirozené rozpoznáno jako pravdivé".<sup>9</sup>

Dr. Martin Werner shrnul raný chaos, který zvítězil nad mesiášským Ježíšem a jeho učením; to si zasluhuje co nejširší slyšení:

Příčina trojičního kristologického problému, který tak zmátl post-apoštolské křesťanství, spočívala v přechodu od apokalyptického konceptu Mesiáše-Syna člověka původní křesťanské eschatologické víry, s jejím smyslem naléhavosti, k novému dogmatu božství Ježíše. Určitě nebyla potřeba ani ospravedlnění ... nahradit původní koncept Mesiáše, prostě helenistickou analogií, jako je například vykupující božská bytost ... Vskutku to bylo zcela neplatné. Byl to mýtus, za kterým historický Ježíš úplně zmizel.<sup>10</sup>

Christian Becker v *Paul's Apocalyptic Gospel* ukazuje na to, že posun od Ježíšova a Pavlova apokalyptického evangelia Království "představuje něco jako pád křesťanstva". Právem to nazývá "pád z apokalyptického světa raného křesťanství do plátónských kategorií myšlení". To mělo "obrovský dopad na dějiny křesťanského myšlení", což způsobilo "odcizení křesťanství od jeho původní židovské živné půdy".<sup>11</sup>

Překlady, zejména některé moderní, jako NIV (New International Version), "pomáhají" čtenáři vidět

<sup>4</sup> *Lecture on Christianity and Humanism*, 1938.

<sup>5</sup> "The Calling of the Jews," v sebraných esejích *Judaism and Christianity*, 1939.

<sup>6</sup> *The Bible, Its Meaning and Supremacy*, Longmans, Green, and Co., 1897, s. 142.

<sup>7</sup> *The Kingdom of God in the New Testament*, Macmillan Co. 1931, s. 156.

<sup>8</sup> *The Martyrdom of Man*, 1892, s. 230.

<sup>9</sup> Albert Schweitzer, *Geschichte der Leben-Jesu-Forschung*, citováno Wernerem, s. 17.

<sup>10</sup> *The Formation of Christian Dogma*, s. 298.

<sup>11</sup> Christian Becker, *Paul's Apocalyptic Gospel: The Coming Triumph of God*, Fortress Press, 1982. s. 107-8.

## PŘEDMLUVA

věci v Novém zákoně tak, že posilují jeho dojem, že pozdější "ortodoxie" je spolehlivě biblická. To však zahrnuje "tlačení" řeckého textu nad rámec toho, co ve skutečnosti říká. Tento neférový proces je pokusem ospravedlnit pozdější odklon od původní víry. To zlehčuje nepříjemný rozdíl mezi původními spisy řeckého Pisma původního společenství víry a tím, co se od 2. století vyvíjelo jako tragický odklon od biblické ortodoxie Ježíše a Pavla.

Nejmarkantnějším příkladem tohoto nepříjemného rozdílu mezi Ježíšem a vírou těch, kteří tvrdí, že ho následují, je unitární vyznání potvrzené nanejvýš důrazně Ježíšem v diskusi s krajanem Židem (Marek 12:28 a násl.). K této kritické pasáži Pisma si Církev osvojila alarmující postoj ticha! (Často právě toto neříkáme, což odhaluje vadu v našem myšlení.)

V této úžasné poučné pasáži Pisma se židovský učenec ptal Ježíše, *co je nejdůležitějším příkazem ze všech*. Ježíš odpověděl tím, že schválil monumentálně významné vyznání izraelského dědictví, jádro veškerého pravého náboženství: "Pán, náš Bůh, je jeden Pán" (jak je čteno z řeckého NZ, citujícího LXX, řeckou verzi SZ). To je unitární monoteistické vyznání, rozhodně ne trojiční. "Jeden" je kvantifikátor, jednoduchý, matematicky číselný, a Bůh je zde definován, nesččetněkrát jak v hebrejské Bibli tak v NZ, jako jediný božský Pán, jedna Osoba, jedno božské Já, jeden Jahveh. Je tak popsán tisíci osobními zájmeny v jednotném čísle, která, jak všichni víme, označují jedinou osobu. Malachiáš 2:10 s nádhernou jednoduchostí zhušťuje celek biblického pohledu na Boha jako na jednu Osobu: "Nemáme všichni jednoho Otce? Nestvořil nás jeden Bůh?"

Důležitost tohoto bodu je třeba opakovat: Rozpor mezi původním Ježíšovým učením a tím, co se později vynořilo jako křesťanství, je nejzřetelněji prokázán tím, že čtenáři Bible nepřijali s nejvyšší vážností Ježíšovo vlastní unitářství, tj. unitární monoteistickou definici Boha v Markovi 12:29. V této klasické pasáži lze Ježíše vidět v naprostém souladu s přátelským židovským biblickým učencem. V Janovi 17:3 Ježíš předložil jako klíč k životu nastávajícího věku (v našich verzích je nedostatečně podán jako "věčný život"), že máme uznat a poznat Otce jako "jediného, který je pravým Bohem" (srov. Jan 5:44). V Janových spisech je

Otec téměř 150krát ztotožňován s Bohem a v NZ je zřejmé, že "BŮH" (často "*ten* BŮH" v původní řečtině) znamená Otec, nikoli Ježíš. "Bůh" znamená Otec v našem NZ asi 1300krát.

Krédo Izraele nebylo nikdy trojiční. Skutečnost, že Ježíš potvrzuje a schvaluje unitární krédo judaismu (Marek 12:28 a dál), by tedy měla opatřit provokativní a život měnící stud dnešní Církví, která přestala citovat Ježíšovo vyznání a věřit mu. Odchýlila se od Ježíše na nejdůležitější úrovni všeho teologického a duchovního úsilí. Křesťanství se tedy vyznačuje pozoruhodnou charakteristikou, že je jediným světovým náboženstvím, které začíná zavrhnutím vyznání svého zakladatele. Marek 12:29 a Ježíš jako náš rabínský učitel, nejen ten, kdo nám poskytl odpuštění tím, že za nás zemřel, musí být znovu dosazen, má-li být studium Bible a kázání poctivé vůči křesťanským dokumentům.

Některé moderní překlady se na některých místech zjevně odchyľují od řečtiny, aby vzbudily dojem, že pozdější "ortodoxie" je založena biblicky. Klasický příklad je ve Filipským 2:5, kde je Syn Boží popsán v NIV jako "byl ve své pravé přirozenosti Bůh". Je to však hrozné vnucení do textu, který neříká ani slovo o tom, že Ježíš *je* Bůh. Slovo "přirozenost" má zde za cíl povzbudit představu "Boha Syna", který má stejnou "podstatu" jako Otec. Ale "podstata" a "hypostáze" patří do teologické slovní zásoby post-biblických časů, když byla ztracena jednoduchost původní víry v Boha Otce jako "jediného pravého Boha" (Jan 17:3).

Všímáme si také, že NIV velmi mazaným způsobem nechce, abyste viděli, že evangelium (Království) bylo kázáno stejně Ježíšem i Pavlem. Když uvádí Ježíšovu službu, ohlašuje ho jak káže "dobrou zprávu", zatímco o Pavlovi je řečeno, že kázal "evangelium".

Toto rozlišení však v původní řečtině chybí a podporuje nespojitost mezi Ježíšem a Pavlem. Ježíš i Pavel, který věrně následoval Ježíše, kázali stejné spásné evangelium Království. Je zavádějící překládat *evangelion* pro Ježíšovo kázání jako "dobrou zprávu" a to samé slovo pro Pavlovo kázání jako "evangelium". To poukazuje na nebezpečnou systematickou chybu – že Ježíšovo učení bylo vyřazeno ve prospěch špatně pochopeného "Pavlova evangelia". Selhali jsme v tom nazývat Ježíše "rabín a pán"

(Jan 13:13), když na nás všude naléhal, abychom nikdy neselhali v uchopení a poslušnosti jeho spásných slov (Jan 3:36; 12:44 a dál; srv. Heb. 5:9).

Když se použijí standardní řecké rukopisy jako základ (tj. text editovaný Bruce Metzgerem), je mou nadějí, že jasně zaměří na velmi nekomplikovanou NZ definici Boha jako Ježíšova Otce, a rozhodně ne jako tři v jednon. Chceme neustále zdůrazňovat definici spásného evangelia jako evangelia **o Božím království**, jehož byl Ježíš původním a autoritativním kazatelem (Heb. 2:3; Lukáš 4:43). Nesmírně jsem ovšem získal ze všech asi 60 moderních překladů v různých jazycích dostupných na standardním softwaru používaném vědci. Tyto překlady většinou vyjadřují smysl pro řečtinu různými, ale zcela přijatelnými způsoby. V některých klíčových pasážích však zkreslují řecký text ve snaze vykreslit Ježíše jako Boha Syna, druhého člena věčné Trojice.

Tento druhý hlavní cíl, definovat spásné evangelium, jak ho definoval Ježíš, znamená obnovení Ježíšova hlasu a mysli v našem čtení Bible. V současné době veřejnost nikdy nedostává jasné pojetí toho, co Ježíš kázal jako spásné evangelium. Naše pozorování je, že "evangelium o království", kterým Ježíš položil základy veškeré zdravé víry (Marek 1:14–15), prakticky chybí v současných traktátech, knihách a webech a blogách nabízejících "spasení". Ježíšův hlas na nejzákladnější úrovni vymezení evangelia byl umlčen.

Namísto evangelia, jak je Ježíš kázal veřejnosti, slyšíme nabízet velmi "vybledlou" verzi evangelia, zaměřenou převážně na psychologické sebezdokonalování, nebo jak to nazývá Dallas Willard, "evangelia správy hříchu".<sup>12</sup> Populární evangelikalismus byl vyprázdněn ze své živé apokalyptické chuti, oznamující budoucnost lidské společnosti a varování před budoucím návratem Ježíše v soudu, aby panoval nad zemí a obnovil ji. Evangelium oznamuje budoucí Boží revoluční vládu, která ukončí veškeré válčení!

Bez pochopení správného výchozího bodu, následovat samotného Ježíše, jsou čtenáři Bible ponecháni v mlhavém pojetí, pokud jde o definici a obsah spásného evangelia. Pavel je pak často pře-

kroucen výběrem několika veršů přijímaných bez ohledu na kontext. Římanům 10:9-10 je typické a Ježíšova verze evangelia je v tomto procesu obcházena. Pavel neodporoval Ježíšovu naléhání na nutnost věřit evangelium Království (Marek 1:14-15). Pavel uzavírá Římanům 10 (v. 17) tím, že říká, že víra přichází nasloucháním "Kristovu slovu [evangelium]" a vírou v něj, to znamená v toto evangelium **kázané Kristem samotným**. Pavel je nepochopen (v NIV, ne tak v přesnějším NASU), když je mu vnuceno říci, že člověk potřebuje pouze "slyšet o" Ježíši, tj. o něm, když ve skutečnosti člověk musí "slyšet Ježíše", tj. slyšet i jeho vlastní poselství evangelia Království a inteligentně na ně reagovat.

V 1. Korintským 15:1-3 by Pavel neměl být postaven proti Ježíši! Pavel tam neřekl, že nanejvýš důležitá Ježíšova smrt a vzkříšení zahrnují celé evangelium. Tato fakta byla částmi "mezi věcmi prvořadého významu" (v. 3). Koneckonců Ježíš kázal evangelium roky, aniž by se v této fázi jakkoli zmínil o své smrti a vzkříšení, což poprvé představil v Matouši 16:21.

Moje přesvědčení o nepřítomnosti centra spasitelného evangelia v populárním kázání, jakým je Království, je břitce potvrzeno profesorem misiologie. Dr. Mortimer Arias pozoroval:

Zdá se, že čelíme **zatmění Božího království od apoštolského věku do současnosti**, zejména v naší teologii evangelizace. Boží království je Božím vlastním snem, jeho projektem pro svět a pro lidstvo. Dělá z nás snílky a chce, abychom byli přitahováni jeho snem. Nejsme my, kdo sní, ale Bůh, který v nás sní... **Když jsem opustil seminář, neměl jsem jasnou představu o Božím království a neměl jsem ve své teologii místo pro parousii (druhý příchod). Neměl jsem zájem o budoucnost.** Tisíce knih jsou tištěny a distribuovány každý rok o evangelizaci. Většina z nich spadá do kategorie příručky "jak na to" pro církve (vymyšlení plánů, strategií, metodik, cílů) ... Naše tradiční mini-teologie - "plán spásy", "čtyři duchovní zákony" - nevystihují celé evangelium. Ne všechna tato činnost nebo aktivismus je známkou zdraví nebo tvořivosti. Dobrá zpráva o Království není obvyklým způsobem, jak popisujeme evangelium a evangelizaci. Boží Království prakticky zmizelo z evangelikálního kázání a bylo ignorováno tradiční evangelizací.

<sup>12</sup> *The Divine Conspiracy*, Harper One, 1998. s. 57.

Evangelikální poselství bylo zaměřeno na osobní spásu, individuální obrácení a začlenění do církve. Boží království jako parametr, perspektiva nebo obsah evangelia prakticky neexistovalo. Zájemci o evangelizaci se dosud nezajímali o Boží království. Proč nezkusit Ježíšovu vlastní definici jeho misie – a naši? Evangelizace pro Ježíše nebyla ničím jiným než oznamováním Božího království.<sup>13</sup>

Můj překlad se pokouší vrátit evangeliu Království ústřední význam, který vždy požívá v celém NZ.

Je jasné, že Ježíš byl Žid jako Davidův potomek. Nejokázalejším z jeho učení – a všechna jeho učení budou naším soudcem (Jan 12:44 a dál; Skutky 17:31 atd.) – je jeho vášnivě potvrzení *Šema* Izraele, nalezené v Deuteronomiu 6:4. Tato víra v jediného a jen jediného Boha, Otce, je s nadšením potvrzena a odsouhlasena židovským učitelem Zákona v Markovi 12:28 a dál. V žádném případě by si žádný čtenář NZ ve vlastním kontextu neměl představovat, že Ježíš věřil v Trojici postbiblických koncilů! V tomto překladu se snažím připomenout čtenářům unitární monoteistickou víru NZ, definici Božího Syna jako pána Mesiáše, který se narodil (Lukáš 2:11), a ne druhou osobu trojjediného Božstva. Bůh se nemůže narodit a nesmrtelný Bůh nemůže zemřít.

Mnoho osvěžující jednoduchosti a klidu myslí vyplývá ze čtení spisů NZ komunity v jejich židovském kontextu prvního století. Dotýkáme se základny s původními kořeny víry a NZ ožívá skvělým způsobem. Neznalost Bible způsobuje katastrofální odcizení od Boha (Ef. 4:18). Je zřejmé, že mnoho mých krajanů opustilo Bibli úplně, protože ve Velké Británii chodí do církve pravidelně pouze asi 5%, a zbytek se pouze "vylíhnu, oženil či provdal a byl odeslán".

Zmatek způsobený pozdějším (od počátků druhého století) pádem od původní víry je ve svých důsledcích obrovský. Vyčistit ovzduší a zbavit mlhy naši mysl si vyžádá čas. Pili jsme toxickou teologii a cír-

kev musí být dekontaminována. Ale úsilí stojí za to, i když revoluce nikdy nejsou bez bolesti.

Náboženství od druhého století vyvinulo svou vlastní "vylepšenou verzi" biblického dramatu představeného v Písmu. Samotná Bible je poutavým dramatem, zobrazujícím velký Boží plán, který uděluje lidem nezničitelný život, nesmrtelnost. Na zemi nastane mír, kdy je od národů vyžadováno, aby vykovali z mečů pluhu a naučili se už nikdy nedovolit válčení. Nikomu nebude povoleno vzít zbraň a střílet na svého souseda. To pro mne zní jako zdravý rozum a dobrá zpráva!

Od druhého století vytvořila vznikající katolická církev vlastní vyšperkovanou verzi původního biblického záměru, a tak ztratila záměr pro sebe a pro miliardy svých následovníků. Současně "vylepšená verze" vytvořila mocnou a bohatou hierarchii navrženou tak, aby potlačila nevzdělané a zaručila obrovskou prestiž svým kněžským vůdcům. Nakonec toto úsilí završili tím, že prohlásili hlavního vůdce, papeže, za neomylného, když hovoří oficiálně.

Velkolepému dramatu o původu jedinečného Syna Božího, Ježíše Mesiáše (*genesis*, Matouš 1:18), poskytnutému ve vyprávěních o narození Matouše a Lukáše, bylo dáno dodatečné bulvární překroucení, když bylo řečeno, že Marie, dospívající panna byla sama od sebe bez hříchu (doktrína "neposkvrněného početí") a trvale panna, bez sexuálního zážitku po celý svůj manželský život. Ježíšovým nevládním bratrům pak musel být tento status odepřen a přeměněn v bratrance (nebo Josefovy děti z předchozího manželství). Marie byla prý převzata do nebe tělesně, aniž by zemřela.

Římskokatolická církev převzala moc nad světským státem jako Boží Království přicházející ještě před Ježíšem při jeho budoucím druhém příchodu. V Písmu nejsou národy tohoto současného světového systému nikdy Božím královstvím. Svátí v současnosti nevládnou (ačkoli budou), a Ježíš je jediný skutečně legitimní král a světový vládce.

<sup>13</sup> *Announcing the Reign of God*, Fortress Press, 1984. s. 55, xiii, xvii, 1, 9, 85, 87. Další citace předních autorit o téměř úplné nepřítomnosti Božího království v církevním učení evangelia viz moje *The Coming Kingdom of the Messiah*<sup>a</sup> (zdarma na naši webovou stránku, [restorationfellowship.org](http://restorationfellowship.org)) a moje "Kingdom

of God in the Twentieth-Century Discussion and the Light of Scripture"<sup>b</sup> (*Evangelical Quarterly*, 64:2, 1992. s. 99-115). Vynikající zpracování NZ evangelia Království najdete v **The Gospel of the Kingdom** od Wiley Jonese. 1879, k dispozici zdarma na [archive.org](http://archive.org); k dispozici v češtině <sup>a</sup>*Mesiášovo nadcházející Království*. <sup>b</sup>*Boží království ve 20. století*

Systém víry podporovaný "novou vylepšenou verzí" biblického dramatu povýšil kněze jako jediné vzdělané, aby sloužili tajemstvím nové víry. Laikové byli dáni pod strážce.<sup>14</sup> Byla zajištěna kontrola miliónů myslí a teologické vzdělání bylo odepřeno všem kromě vedení. Tím byla zaručena stálost této masivně mocné tradice. Harnack, jako mistrovský historik křesťanské víry, zaznamenává udivující fakta o rané "historii potlačování<sup>15</sup> historického Krista pre-existentním Kristem, Krista reality imaginárním Kristem v dogmatice, nakonec vítězný pokus nahradit tajemství Krista na samotnou osobu."

Protestantská reformace v 16. století byla vyprovokována zjevným zneužíváním zděděného systému, aby si vyžádala změnu, ale její reforma byla jen částečná. Stejný tajemný trojjediný Bůh dále nahrazoval jediného Boha Bible, Ježíšova Otce. Ježíšovo unitární dědictví a definice Boha, dlouho potlačované tradicí, se obecně nesmělo znovu vynořit zespod sutin tradice, která udržovala mysl mas pod svou vládou.

Nebe (nebo věčné peklo) při smrti pro "nesmrtelné duše" nadále nahrazovalo biblickou vizi vzkříšení do Božího království na obnovené zemi, která byla srdcem hebrejského snu o míru na Zemi, stejně jako srdcem spásného evangelia Království oznámeného Ježíšem a NZ komunitou.

Menší radikálnější křídlo reformace bylo krutě potlačeno, když kriticky rozebralo teologii hlavní reformace vedené Lutherem a Kalvínem. Angličan John Biddle, ředitel školy, který odhalil omyl Trojice, měl "čest" obdržet zákon britského parlamentu proti sobě a zemřel ve vězení. Jeho zločinem bylo pouze, že poukazoval na nepřikrášlenou jednoduchost Ježíšovy vlastní definice Boha v Šema, "Slyš, Izraeli" v Deuteronomiu 6:4 a v Markovi 12:29. Brilantní španělský učenec Michael Servetus byl na podnět protestantského reformátora Jeana Kalvína upálen na hranici aktem nesmyslné a nelítostné brutality. Servetův "zločin" byl, že ukázal, že Trojice

není biblická doktrína. Ví veřejnost o této krutosti ve jménu náboženství?

Nově vzniklá Církev (*emerging Church*) dosáhla obrovského úspěchu přidáním několika populárně přitažlivých rysů do své verze biblického dramatu. Oběti v tomto nešťastném vývoji však bylo původní božské drama Písma ve dvou dějstvích, které nabízí trpícímu lidstvu naději na nesmrtelnost a odpovědné místo v budoucím Božím Království na zemi, když se Ježíš vrátí, aby zaujal své postavení na obnoveném Davidově trůnu. Původní děj a zápletka božského dramatu na stránkách Písma byly nahrazeny oslnivým, ale zvráceným příběhem, směsí pohanství a Písma. Jakmile ztratíme zápletku úžasného dramatu, Písmo se stává matoucím, převládá církevní tradice a je zabráněno inteligentnímu čtení Bible.

Profesor J. Harold Ellens potvrzuje, že máme pravdu na základě jasných svědectví o tom, co Církev udělala se svou ústřední postavou:

Je proto na čase, aby křesťanská Církev uznala, že má velmi zvláštní druh materiálu, který tvoří její tradici kréda. **Není náboženskou tradicí kréda biblické teologie.** Není jedinečně inspirovaným a autoritativním slovem od Boha. Jedná se spíše o zvláštní druh řecké nábožensko-filozofické mytologie ... Církev by tedy měla upřímně připustit, že její **kořeny nejsou v Ježíši Nazaretském** ... nejsou v ústřední tradici biblické teologie... Její kořeny jsou ve filónském helénistickém judaismu a v pokřesťanštěném **neo-platonismu** druhého až pátého století. Protože je tomu tak, Církev by měla uznat světu lidí, kteří hledají pravdu, a světu alternativních náboženství, že křesťanská Církev mluví pouze ze své vlastní historické a filozofické autority a působivosti a nikoli z božského či jedinečného zjevení od Ježíše Krista či od Boha.<sup>16</sup>

"Zkomplikování" Boha přidáním dalších dvou osob k Bohu známému Ježíši vedlo nevyhnutelně ke zkomplikování osobnosti Mesiáše Ježíše. Jakmile se stal Bohem, byl porušen pravý monoteismus. Výsledek:

<sup>14</sup> Viz Harnack, *History of Dogma*, sv. 3, s. 10, přeložil Neil Buchanan, Dover Publications, 1961. V původní německé *Lehrbuch der Dogmengeschichte* se nalézá ve 4. vydání z roku 1883, Wissenschaftliche Buchgesellschaft, s. 704.

<sup>15</sup> Všimněte si, že standardní anglický překlad "zjemňuje" německý "Verdrängung" (potlačení) na "nahrazení" a německý "gedacht" (imaginární nebo předpokládaný) na vágní "zamýšlený".

<sup>16</sup> *The Ancient Library of Alexandria and Early Christian Theological Development*.

Ježíš Kristus už nebyl člověkem z masa a krve jako my, ale [předem existující] nebeskou bytostí nadpřirozeného původu v lidské podobě. Pomocí metafyzického systému převzatého z řecké filosofie vzniklo kristologické dogma a byl učiněn pokus popsat osobu Ježíše Krista ve formě tak zvané "doktríny dvou přirozeností". "Ježíš Kristus, pravý člověk a pravý Bůh." Tak lidé řekli... Církev byla od samého začátku až do současnosti v pokušení zdůrazňovat Kristovo "božství" tak jednostranně, že jeho "lidství" hrozilo, že se stane pouhým zdáním. V tomto Ježíši Kristu se stala historická abnormalita ... Co dělo s tímto Kristem, už nebyl osud člověka, ale osud pozoruhodné stínové pohádkové postavy, napůl člověka a napůl Boha ... Člověk utkal zlatý závoj zbožného uctívání, lásky a pověry a rozestírá jej nad drsnými konturami Boží činnosti v historii.<sup>17</sup>

Teologové se ztratili v bludišti zmateného jazyka a rozhoření nad tímto žalostným cvičením dobře vyjádřil harvardský profesor Andrews Norton v roce 1833 ve svém *Statement of Reasons for Not Believing the Doctrines of Trinitarians* (Prohlášení o důvodech, proč nevěřit doktríně trinitářů). Začíná kousavým útokem na složitý problém, jak může být Ježíš současně 100% Bůh a 100% člověk:

Nauka *Communicatio idiomatum* (přenášení vlastností), říká Le Clerc, "je stejně srozumitelná, jako by se dalo říci, že existuje kruh, který je tak spojen s trojúhelníkem, že kruh má vlastnosti trojúhelníku a trojúhelník vlastnosti kruhu." To je podrobně diskutováno Petaviem s jeho obvyklou nadbytečností učenosti. Obrovské folio tohoto spisovatele obsahující historii vtělení [a trojice] **je jednou z nejvýraznějších a nejmelancholičtějších památek lidské hlouposti, které musí být svět vystavován.** V historii jiných vědních oborů najdeme hojně se vyskytující omyly a extravagance; ale o ortodoxní teologii se zdá, že byla podivnou oblastí slov bez významu; doktrín nepopíratelně nepravdivých v jejich vlastním smyslu a vysvětlovaných ne jinak než nejnabubřelejšími absurditami předkládanými jako pravdy nejvyššího významu, jež nebyly vysvětleny; a protichůdných návrhů uvržených dohromady bez pokusu o jejich smíření. Hlavní chyba, která prochází celým systémem, stejně jako u jiných systémů falešné filosofie, spočívá v tom, že slova mají vnitřní význam, neodvozený od lidských zvylostí; že

nejsou pouhými známkami lidských představ, nýbrž druhem reálných entit, schopných naznačit to, co přesahuje naše představy, a že když **vyjadřují pro lidský rozum pouze absurditu**, mohou být stále ještě významné pro vysoké tajemství nebo skryté pravdy, a je třeba jim věřit, aniž by byly pochopeny.

Z Cambridge v posledních letech přichází působivá analýza katastrofy, ke které došlo, když byl židovský Ježíš nahrazen předem existujícím věčným Synem. Důsledky procesu přehodnocení, kterým byl Boží Syn ztotožněn s "Bohem Synem", jsou opravdu dalekosáhlé. Profesor Lampe zdůrazňuje, že když byl Syn promítnut zpět do věčně existujícího předlidského Syna a když Svätý duch byl přeměněn na třetí "hypostasis":

Křesťanské pojetí Boha se pak stává nevyhnutelně **tritheistickým**. Je to proto, že tři „osoby“ v něčem, jak je moderní smysl slova „osoba“, ve skutečnosti znamenají **tři Bohy**... Účinky, zejména v lidové zbožnosti, byly ještě dalekosáhlejší. Nikájské krédo mluví o "Ježíši Kristu" osobně, nikoliv o Logu jako o předem existujícím ... Je to tedy Ježíš evangelií, kterého představivost věřících zobrazuje jako předem v nebi existujícího a sestupujícího na Zemi.... [Existuje] nesmyslnost obrazu Ježíše zrcadlená v mnoha tradičních zbožnostech, což je v podstatě obraz supermana,<sup>18</sup> který dobrovolně sestupuje do světa obyčejných smrtelníků a díky úmyslnému aktu vůle se rozhodne narodit se jako člověk.... Bůh Syn je vnímán jako Ježíš, Syn Boží; poslušnost Ježíše, Božího služebníka a Syna Božího, pravého Adama přebývajícího a inspirovaného Božím duchem, je připsána Bohu Synovi; Bůh Syn se stává věčně předmětem Ježíšovy sebeoddanosti vůli svého Otce a věčně předmětem Otcovy lásky... To ve skutečnosti znamená **opuštění monoteismu**, protože takový vztah mezi Bohem Synem a Bohem Otcem není slučitelný s požadavkem monoteismu, kterým přisuzujeme Bohu jednu mysl, jednu vůli a jedno působení.

Profesor Lampe byl specialistou na postbiblický vývoj Trojice a pozoroval také, že "interpretace Ježíše jako předem existujícího Syna a Syna jako předem existujícího Ježíše způsobuje rozporuplnost a zmatek ... Doktrína, která vyplývá z identifikace Ježíše s předem existující osobní božskou bytostí je

<sup>17</sup> Heinz Zahrnt, *The Historical Jesus*, Harper and Row, 1963. s. 29.

<sup>18</sup> Velmi podobně jako hinduistický avatar.

v konečném důsledku **neslučitelná s Boží jednotou.**"

Stejně problematické pro skutečný monoteismus a opravdově lidského Mesiáše je trojiční koncept Syna jako "převzetí lidské přirozenosti". Profesor Lampe nám připomíná, že "člověk je stvořen svými vztahy s ostatními lidmi a zejména interakcí s rodiči a rodinou". Co se tedy stalo s galilejským Židem z prvního století? Byl ztracen a nahrazen filozofickou abstrakcí, jehož identita jako syna Davida, a tedy pravého a jediného Mesiáše, se stala irelevantní.

Kristologický koncept předem existujícího božského Syna ... snižuje skutečnou, společenskou a kulturně podmíněnou osobnost Ježíše na metafyzickou abstrakci "lidské přirozenosti". Je to tato univerzální lidskost, kterou si Syn osvojil a učinil ji svou vlastní ... Podle této kristologie, věčný Syn přebírá nadčasovou lidskou povahu, nebo ji činí nadčasovou tím, že ji činí svou vlastní; je to lidská povaha, která nedluží nic podstatného zeměpisným okolnostem; to neodpovídá ničemu ve skutečném konkrétním světě; Ježíš Kristus, konec konců "nepřišel v těle".<sup>19</sup>

Pozorný čtenář si všimne, že profesor zřetelně přiřazuje ortodoxní doktríně Ježíše nálepkou antikrista. Právě apoštol Jan pozdě v novozákonním období varoval, že jakékoli snížení lidského jednotlivce Ježíše Krista na osobnost ne v podstatě lidskou je hrozbou pro pravou víru (1. Jan 4:2-3). Tento Ježíš, který má být vyznáván na rozdíl od jiných Ježíšů, je ten, kdo skutečně "přišel v těle" jako plně lidská osoba. Luther nastavil vzor pro vkládání do Janova "teologického testu" – postbiblickou definici Ježíše. Luther chybně překládá 1. Jan 4:2 jako "Ježíš Kristus přicházející *do* těla". Doktrína vtělení byla tedy vnucena do Jana.

Křesťanství je definováno Božím záměrem. Boží plán se objevuje v záměrném prohlášení Ježíše v Lukášovi 4:43. Tam uvedl, že ho Jeden Bůh pověřil výslovným záměrem ohlašovat dobrou zprávu nebo evangelium o nadcházejícím království Božím. Záměr by mohl mít strašný negativní výsledek. Ježíš to vyjádřil v Matoušovi 8:11-12. Varoval své krajany, že jim hrozí kolosální selhání. "Když uvidíte, jak jsou Abraham, Izák, Jákob a všichni proroci v Království Božím a sebe zavržené,

nastane pláč a skřípot zubů." Abychom se vyhnuli tomuto katastrofickému negativnímu výsledku, Ježíš nabádal lidi a nás všechny, aby věnovali co největší pozornost jeho učení, která poskytují jedinou cestu k záchraně a spáse – žít navždy.

Ježíšova první a poslední slova jsou kriticky důležitá. Začíná vydáním prvního a základního příkazu, že máme činit pokání a *věřit evangelium o Božím království* (Marek 1:14-15). Ježíšova poslední slova shrnují a znovu zdůrazňují nanejvýš důležitou záležitost poslušnosti jeho učení. Ty se nacházejí například na závěr jeho veřejné služby v Janovi 12:44-50. Ta slova, Ježíšovo evangelium, jsou kritériem našeho budoucího rozsudku. Zanedbáváme je na naše vlastní nebezpečí, protože Ježíšova slova jsou Boží slova, který ho pověřil a inspiroval:

A Ježíš **volal a řekl**: "Kdo věří ve mne, nevěří ve mne, ale v toho, kdo mě poslal. A kdo vidí mne, vidí toho, kdo mě poslal. Přišel jsem do světa jako světlo, takže kdokoli, kdo věří ve mne, nemusí zůstat ve tmě. **Pokud někdo slyší moje slova a nezachovává je**, nesoudím ho; protože jsem nepřišel odsoudit svět, ale svět zachránit. Ten, kdo mě **odmítá a nepřijímá moje slova**, má soudce; slovo, které jsem mluvil, ho bude soudit v poslední den. Neboť jsem nemluvil ze své vlastní pravomoci, ale Otec, který mě poslal, mi dal příkázání – co říci a co mluvit. A vím, že jeho příkázání je věčný život. Co říkám, říkám tedy, jak mi řekl Otec" (Jan 12:44-50, ESV).

Křesťanství je založeno na našem výběru mezi dvěma různými způsoby. Princip je krásně zhuštěn Janem 3:36, kde víra v Ježíše je rovnocenná poslušnosti a nevěra je odmítnutí poslouchat. Tyto přísné alternativy jsou pro nás stanoveny v úvodním Žalmu 1. Jsou zde zobrazeny dva kontrastní životní styly, jeden vedoucí ke katastrofě, zániku života a druhý k nezničitelnému životu, k nesmrtelnosti v budoucím království Božím na obnovené zemi. Všichni si musíme vybrat. (V kalvinismu bylo slovo "vybrat" zbaveno srozumitelného obsahu.)

Již ve druhém století začali rádooby následovníci Ježíše ztrácet ústřední děj velkého rozvíjejícího se dramatu Božího, ztělesněného v evangeliu Království a v díle Ježíše Krista. Vliv cizácké řecké filosofie zmátl drama spásy. Osoba Ježíše Krista byla

<sup>19</sup> Lampe, *God as Spirit*. Trinity Press International, 1983, s. 132, 136-138, 140-144.

## PŘEDMLUVA

postupně nahrazena abstraktem "Bůh Syn", který už z definice nemohl být skutečnou lidskou bytostí, protože jeho původ byl datován zpětně před jeho skutečný původ Božího Syna v lůně své matky. (Lukáš 1:35). Jakmile byla tato nová forma víry ovlivňující ústřední krédo Bible vypracována po staletích, byla prosazována trestem smrti a exkomunikace. Dogma založené na této nové verzi víry ovládlo Církev, a laici byli vloženi pod kontrolu duchovních, kteří tato dogmata učili a předpokládali, že odpovídají původním učením Ježíše a apoštolů. Na nikájském koncilu v roce 325 byla přisouzena klatba každému, kdo by snad zpochybnil ústřední dogma Církve.

Čtenáři anglických verzí Písma někdy vyjadřují své přání mít "doslovný překlad" originálu. Jaký skutečně potřebují, je takový, který věrně předává smysl původního (v tomto případě řečtiny) do cílového jazyka. Existují případy, kdy je překlad "doslovný", "slovo od slova" nejméně žádoucí. Ve skutečnosti to může vést k nesmyslům! Co když přeložím anglické "I am pulling your leg" (táhnu tvou nohu; *význam*: balamutím tě, tahám tě za nos) doslova, nebo "I have a frog in my throat" (mám v krku žábu; *význam*: mám sevřené hrdlo) slovo za slovem. Nedorozumění bude zřejmé. "I am mad about my flat" (jsem blázen do svého bytu) v britské angličtině může znamenat, že „jsem nadšený ze svého bytu.“ V USA zobrazuje člověka potíciho se při výměně splasklé pneumatiky. "Jane and John have broken up" (Jane a John se rozešli) ve Velké Británii znamená, že jejich školní období skončilo. V USA by se projevil úplně jiný smysl. Seznam rčení by mohl být znásoben. "Bouncing off the wall" (Odrážení od zdi, *význam*: být vzrušený či jednat potrhle) nemusí být přeloženo doslova do jiného jazyka. Bude to zavádějící.

Vážněji, doslovný překlad slovo od slova v Jan 17:5 je zavádějící. Ježíšova slova překládaná slovo za slovem: "Oslav mě slávou, kterou jsem měl u tebe", což vede čtenáře k tomu, aby si myslel, že Ježíš byl u Otce dříve, než začal existovat, než se narodil! Hebrejský idiom "mít něco u někoho" znamená mít slíbenou odměnu a předem ji uloženou. Ježíš varoval, že okázalé provádění "dobrých skutků" bude znamenat, že "nemáme" (přítomný čas) "žádnou odměnu u Otce". (Mat. 6:1). To ovšem znamená, že pokud činíme dobře, máme nyní uloženou odměnu

pro budoucnost, odměnu, která bude předána při návratu Ježíše. Ježíš v té samé rozmluvě v Janovi 17 hovořil o tom, že dal slávu křesťanům, kteří nebyli ani narozeni, když učinil tento slib! (v. 22). Byla to stejná sláva, která byla Ježíši slíbena Otcem. Je to sláva připravená a plánovaná v nebi u Otce, připravená, aby byla udělena v budoucnosti. Ježíš v Jan 17:5 žádal, aby byl odměněn slávou slíbenou mu po dokončení jeho služby. Byla to sláva uložená a slíbená Bohem od začátku. Nebylo to sláva, která by mu byla "vrácena", protože ji ještě nikdy neměl.

Tento problém je přesně paralelní se zavádějící myšlenkou, kterou NIV na některých místech zprostředkovává. V Janovi se využívá nepřístojné zacházení s textem v zájmu zděděných dogmat. To nutí, aby Ježíš říkal, co neřekl. NIV tlumočí Jana 16:28, 13:3 a 20:17 jako "jít zpět" nebo "vrátit se" k Otci. Ale historický Ježíš tam ještě nebyl! Existuje rozdíl mezi "jít", a právě to napsal Jan, a "vrátit se".

Další příklad zavádějícího překladu je uveden v mnoha verzích v Lukášovi 23:43. Je to záležitost interpunkce. Protože Ježíš ještě nebyl v neděli po svém vzkříšení u Otce (Jan 20:17), nemohl lupiči toho dne, v den své smrti, slíbit místo v přítomnosti Otce. Ježíš byl do neděle opuštěn v hrobě, ve světě mrtvých (Skutky 2:27, 31, 32). Lupič žádal Ježíše, aby si na něj vzpomněl, když se v budoucnu vrátí a zahájí své království. Ježíšův slib přesahuje žádost a ujišťuje ho, že právě v ten den bude skutečně s Ježíšem v tom budoucím Království Božím, v obnoveném ráji (Zjev. 2:7). "Říkám ti, dnes [nemusíš čekat na tuto jistotu do budoucnosti], že se mnou budeš v budoucím ráji Království." (srv. Skutky 20:26). Tím způsobem nebude podán jeden verš, aby byl v rozporu s Lukášem ve 14:14 a 20:35, kde odměny nejsou předány až do vzkříšení. Ani tento verš nebude podán, aby odporoval zbytku Písma a mátl ho.

Existují ovšem verše, které by ve své vznešené jednoduchosti a jasnosti měly být definitivní. Nejpozoruhodnější z nich je Lukáš 1:35, kde slova anděla přesně definují význam titulu "Boží Syn". Velmi málo veršů přichází se svou vlastní "vestavěnou" definicí, ale Lukáš 1:35 ano. Nejsou potřeba žádné poznámky pod čarou, žádný zvláštní glosář. Lukáš 1:35 obsahuje své vlastní jasné vysvětlení. Gabriel definoval, jak, proč a kde Ježíš má být Božím Synem. Božím Synem je "kvůli", "právě kvůli" [*dio*

kai], zázraku, jež způsobil Bůh v lůně Marie. Je to "z tohoto důvodu" a pro nic jiného, že Ježíš je Boží Syn. Toto definiční prohlášení vylučuje okamžitě jakoukoli možnost "věčně plozeného" Syna. Lukáš a Gabriel nemohli být trinitáři, ani Ježíš ne. (Marek 12:29; Jan 17:3).

Slavný komentář k Lukášovi od Godeta měl pravdu, když uvedl:

Slovem "proto" anděl naráží na svá předchozí slova: on se bude nazývat Synem Nejvyššího. Můžeme to parafrázovat: "A právě z tohoto důvodu jsem vám řekl ..." Máme tedy z úst samotného anděla autentické vysvětlení pojmu Boží Syn v dřívější části jeho zprávy. Po tomto vysvětlení mohla Marie pochopit titul pouze v tomto smyslu: lidská bytost, pro jejíž existenci je bezprostředním autorem Bůh sám. To nesděljuje představu preexistence.<sup>20</sup>

Bohužel, církev ignorovala výslovnou teologii Gabrielovu. Bohužel také Godet nevyprovokoval, jak by měl, úplné přehodnocení křesťanství. Místo toho došlo k rozrušení z jasných rozporů textu, aby se obhájila milovaná koncilová "ortodoxie". Pozoruhodným příkladem je prohlášení dr. Johna MacArthu-ra: "Nevěřím, že samotné narození z panny dokazuje, že Ježíš je Božím synem. Jinými slovy, Ježíš není Božím synem proto, že se narodil z panny. Narodil se z panny, protože byl Božím synem. Ježíš existoval dlouho před Marií."<sup>21</sup> Všimněte si, že MacArthur je v přímé opozici vůči Písmu a Gabrielovi. J. P. Mackey právem kritizuje J. G. Daviese, jenž říká, že "tento tvůrčí akt nepřivedl k bytí novou osobu." Mackey říká: "Tímto druhem flikování by mohl být 'prokázán z Písma' jakýkoli teologický závěr."<sup>22</sup>

Tento alarmující rozpor s Písmem se datuje od upřímného přiznání raných církevních otců, architektů trojiční nauky, že církev odmítla židovské "kacířství", unitární krédo judaismu a Ježíše, a nahradila ho novým pojetím Boha jako trojediného. Tvrdili, že to byla střední cesta mezi odmítnutým "židovským" unitárním krédem Ježíše a očividným polyteismem pohanů. Docela zjevným problé-

mem je, že v tomto procesu byl Ježíš vyhoštěn a jeho definice Boha byla odmítnuta. Jednoduchost unitárního monotetického vyznání byla překryta, potlačena a ztracena strašně složitou teologií trojediného Boha. Tak mozek rozvracejícím způsobem komplikované a abstraktní byly podmínky toho, co se stalo oficiálním vyznáním, že unitářský učenec a básník John Milton byl pohnut, aby bědoval nad strašně zmateným jazykem, kterým to bylo prezentováno jako dogma:

Sám Kristus, Boží Syn, nás tedy v evangeliu neučí nic ohledně jednoho Boha než to, co Zákon dříve učil a všude ho jasně prosazuje jako svého Otce. Jan 17:3: "Toto je věčný život: aby poznali Tebe, jediného pravého Boha, a Ježíše Krista, kterého jsi poslal." 20:17: "Vystupuji ke svému Otci a k vašemu Otci; k mému Bohu a k vašemu Bohu." Pokud tedy Otec je Kristův Bůh a ten samý je náš Bůh, a pokud není Bůh kromě jednoho, nemůže být žádný Bůh vedle Otce... Ačkoli je to vše tak zřejmé samo sebou, že to nevyžaduje žádné vysvětlení – konkrétně, že samotný Otec je Bůh existující sám ze sebe, že bytost, která neexistuje sama ze sebe, nemůže být Bůh – je úžasné s jak nicotnými lstivostmi, nebo spíše s jak žongléřskými kousky se určití jednotlivci snažili uniknout před prostým významem těchto pasáží nebo je zakrýt; nenechajíce žádný kámen bez obrácení, utíkajíce se ke každému posunu, pokoušejíce se všemi prostředky, jako by jejich cílem nebylo kázat čistou a neřaděnou pravdu evangelia chudým a jednoduchým, ale spíše pomocí důraznosti a zatvrzelosti udržovat absurdní paradox před pádem, pomocí sofismů a slovních odlišností, vypůjčených z barbarské nevědomosti škol.<sup>23</sup>

Sir Isaac Newton nebyl méně sarkastický ohledně velmi nežidovské definice Boha jako Trojice:

Newton byl téměř posedlý touhou očistit křesťanství od jeho mýtických doktrín. Přesvědčil se, že iracionální dogmata trojice a vtělení jsou výsledkem spiknutí, falšování a šikany.. [Newton tvrdil], že falešné doktríny vtělení a trojice byly přidány do kréda bezohlednými teology ve čtvrtém století. Kniha Zjevení vskutku prorokovala vzestup trinitářství - "toto podivné náboženství na západě, kult tří stejných bohů" - jako ohavnost zpusťování.<sup>24</sup>

<sup>20</sup> *Commentary on Luke*, Funk and Co., 1881, s. 58.

<sup>21</sup> "Unleashing God's Word One Word at a Time," Issue 3.

<sup>22</sup> *The Christian Experience of God as Trinity*, SCM Press, 1983, s. 277.

<sup>23</sup> John Milton, *On the Son of God and the Holy Spirit*, British and Foreign Unitarian Association, s. 15, 16, 20.

<sup>24</sup> Karen Armstrong, *The Battle for God*, Ballantine Books, s. 69.

Čtenáři Bible potřebují nové čtení NZ, s odstraněním některé zátěže pozdější "ortodoxie", která nyní blokuje jasné porozumění. Žádný překlad není ovšem konečný. Neexistuje žádný dokonalý překlad. Existuje celá řada různých způsobů, jak předat stejné záležitosti. Většina NZ je v mnoha různých verzích dokonale srozumitelná. Čtenáři Bible by měli využívat různé překlady. Žádný překlad nepřináší celou pravdu. Některé tak činí mnohem lépe než ostatní.

Navrhujeme jakýsi současný komentář k tradiční doktríně vtělení "Boha Syna", který by se měl stát člověkem, aby šokoval čtenáře v poznání, že se stalo něco strašně špatně.

Dr. Jim Packer je známý svými evangelikálními spisy. Ve svém široce čteném díle *Knowing God*, v kapitole "God Incarnate" říká o doktríně trojice a vtělení:

Zde jsou dvě tajemství za cenu jednoho – pluralita osob v rámci Boží jednoty a spojení božství a lidství v Ježíšově osobě. To, co se stalo při prvních Vánocích, tak právě zde leží nejhlubší a nejne pochopitelnější hloubky křesťanského zjevení. "Slovo se stalo tělem" (Jan 1:14); Bůh se stal člověkem; Boží Syn se stal Židem; Všemohoucí se objevil na Zemi jako bezmocné dítě, neschopný dělat víc než ležet, zírat a kroutit se a vydávat zvuky, dítě, které potřebuje být krmeno, měnit se a učit se mluvit jako každé jiné dítě. A v tom nebyla žádná iluze ani klam: dětství Božího Syna bylo realitou. Čím více o tom přemýšlíte, tím více ohromující to je. *Nic v literatuře není tak fantastické, jako je tato pravda vtělení.* Toto je skutečný kámen klopýtání v křesťanství. Právě zde Židé, muslimové, unitáři, svědkové Jehovovi ... ztroskotali ... Pokud byl skutečně Bůh Syn, je mnohem překvapivější, že by měl zemřít, než že by měl znovu vstát. "To vše tajemstvím! Nesmrtelný umírá," napsal [Charles] Wesley ... a pokud nesmrtelný Boží Syn skutečně podstoupil chuť smrti, není podivné, že taková smrt by měla mít spásný význam pro odsouzený rod. Jakmile přiznáme, že Ježíš byl božský, je nerozumné najít v čemkoli z toho potíže; je to koziistentní a naprosto drží spolu. Vtělení je samo o sobě nevyzpytatelné tajemství, ale dává smysl všemu ostatnímu, co Nový zákon obsahuje.<sup>25</sup>

Pokud by bylo lehce srozumitelnému jednoduchému popisu Božího Syna nabízenému Lukášem dovoleno, aby znamenal oficiální doktrínu Božího Syna, byl by směr křesťanské víry a církevních dějin naprosto odlišný: "svatá věc v tobě zplozená bude nazývána Syn Boží" (Lukáš 1:35) bylo dost snadné. Ale když evangelikálové přepíšou biblický příběh a vloží do něj představu věčného Božího Syna, má to tento výsledek. Charles Swindoll, kancleř Dallas Theological Seminary, píše:

25. prosince zavírají obchody své dveře, rodiny se shromažďují a lidé na celém světě si připomínají narození Ježíše Nazaretského ... Mnoho lidí předpokládá, že Ježíšova existence začala jako ta naše, v lůně jeho matky. Ale je to pravda? Začal pro něj život tím prvním nadechnutím judejského vzduchu? Může nějaký den v prosinci skutečně označit začátek Syna Božího? Na rozdíl od nás, Ježíš existoval před svým narozením, dlouho předtím, než existoval vzduch, který dýchal ... dlouho předtím, než se zrodil svět.

Swindoll dále vysvětluje:

Jan Křtitel vešel v existenci při svém narození – měl narozeniny. *Ježíš nikdy nevešel v existenci*; při svém pozemském narození jen převzal lidskou podobu ... Tady je úžasná myšlenka: dítě, které Marie držela v náručí, drželo vesmír na svém místě! Rty malého novorozence, které broukaly a plakaly, kdysi formovaly dynamická slova stvoření. Ty malinké svírající se pěsti kdysi vrhaly hvězdy do vesmíru a planety na oběžné dráhy. Toto kojenecké tělo tak pěkně kdysi sídlilo u Všemohoucího Boha ... Jako obyčejné dítě přišel Bůh na Zemi... Vidíte dítě a slávu kojence-Boha? To, co vidíte, je vtělení – Bůh obvázaný do plenek ... Podívejte se na dítě, jak ho Jan popisuje "na začátku" "u Boha". Představte si ho v mlhavé minulosti před stvořením, přemýšlejícího o vás a plánujícího vaše vykoupení. Zviditelněte si toho samého Ježíše, který utkal složitými vzory vaše tělo, *pletoucího si lidský oděv pro sebe*... Syn Boží se před časem vrhl střemhlav do času a plul spolu s námi asi 33 let ... Představte si Boha-Stvořitele pevně zavinutého do plenek.<sup>26</sup>

Dr. Swindoll pak cituje Maxe Lucado, který říká o Ježíši: "Opustil svůj domov a vstoupil do lůna dospívající dívky ... Andělé sledovali, jak Marie měnila Boží plenky. Vesmír sledoval s údivem, jak

<sup>25</sup> J. I. Packer, *Knowing God*, Intervarsity Press, 1998, s. 46-47, přidáno zdůraznění.

<sup>26</sup> *Jesus: When God Became a Man*, W Publishing Group, 1993, s. 1-8, přidáno zdůraznění.

se Všemohoucí učil chodit. Děti si s ním hrály na ulici."<sup>27</sup>

Nikdo, kdo by otevřel Nový zákon a četl nesrovnatelný příběh o Ježíšově původu, nebude uveden v omyl myšlenkou, že "se Bůh narodil," nebo že, jak řekl římskokatolický kněz v televizi, "Bůh přišel k Marii a řekl: Budeš prosím moje matka?"

Nabízíme tuto verzi NZ s cílem obnovit pravdu, že Bůh je jedna osoba, že Ježíš je Mesiáš, Syn Boží zázrakem a že spásné evangelium je o Božím království, jak je kázal Ježíš, a o všem, co Ježíš řekl a udělal, aby učil způsobem, který vede k nezničitelnému životu v budoucím Božím Království. Ježíš ovšem hovořil také v Pavlovi a v dalších pisatelích spisů Nového zákona. A žádný z těchto pisatelů nevyřadil vzácné spisy hebrejské bible, ale rozvinul pravdy Nové smlouvy, když pracoval na základně hebrejských písem, které Ježíš schválil jako inspirovaný kánon v Lukáš 24:44.

Pokud hledáme Kristovu mysl, zjevné místo, kde začít, je u Marka 1:14-15, Ježíšův první příkaz nám všem. (Všimněte si pozdějšího varování: "Proč mi říkáte 'pane' a neděláte to, co říkám?" Lukáš 6:46.) Ježíš přišel ohlašovat Boží evangelium. Říkal, "Předpovězený čas přišel. Království Boží brzy přijde. Čiňte pokání a věřte tomuto evangeliu o království." Boží evangelium je evangelium spásy, která pochází od Boha. Boží spásné evangelium o **Království** bylo kázáno všemi pisateli NZ a ovšem nejprve samotným Ježíšem (Heb. 2:3). Bůh vydává konečné prohlášení o Království a jeho velký program nesmrtnosti je modelován v člověku Ježíši, jím vyučován jako spásné evangelium, navíc ovšem jeho zástupná smrt a vzkříšení. "Ježíšovo svědectví" ve Zjevení znamená Ježíšovo vlastní evangelium, které musí člověk slyšet, aby byl spasen (Římanům 10:14-17; Lukáš 8:12): "Evangelium o nastávajícím věku" (Zj. 24:6); Království se chystá začít (Lukáš 21:31; Zjevení 11:15-18, srov. Lukáš 19:11 a dál).

Pokání znamená úplné přeorientování v myšlení, v porozumění a v životním stylu. **Prvním** Ježíšovým **příkazem** tedy je věřit evangeliu o Království Božím, které je říší Mesiáše, rozhodně ne jenom

obrazným královstvím "v srdci". Některé překlady, jako například Ferrar Fentonův, správně vykreslují Daniela 2:44: "Ve dnech těchto králů vytvoří nebeský Bůh věčnou **říši**, která je nezničitelná, jejíž svrchovanost nebude přenesena na jiný lid." Tak také v Danielovi 7:17, 18, 22, 27:

Ty čtyři velké šelmy, které jsi viděl, jsou čtyři **velké říše**, které budou založeny na zemi. Svátí Nejvyššího poté převezmou **Říši** a budou ji vlastnit navždy, na věky věků ... Nastal čas pro svaté, aby vlastnili **říši** ... **Říše** a nadvláda a vznešenost **říše pod celým nebem** budou dány Svatému lidu Nejvyššího. Všechny národy jim budou sloužit a poslouchat je.

O odměně věřících v NZ se tedy nikde neříká o tom, "jít do nebe", ale o tom, "mít vládu nad deseti městy" nebo "pěti městy" (Lukáš 19:17, 19). Ježíš opakoval tento stejný slib evangelia, když řekl apoštolům: "Vy, kteří jste mne následovali, při novém narození, když Syn člověka bude sedět na svém trůnu slávy, budete sedět na dvanácti trůnech panující nad dvanácti kmeny Izraele" (Mat. 19:28). Pavel byl překvapen, že jeho konvertité zapomněli na základní pravdu, že svátí "budou vládnout světu" (1 Kor. 6:2). Ježíš bude hlavou státu v nadcházejícím Království a svátí budou jeho pomocníky, přidruženými vládci, knížaty (viz Dan. 2:44; 7:14, 18, 22, 27; Iz. 32:1).

Ve Zjevení je věčné mesiášské Království umístěno na obnovené zemi, takže Kristus přichází ke svému lidu na Zemi a neshromažďuje je do nebeského příbytku.<sup>28</sup>

Při snaze začnout na správném místě startu pro čtení Bible, je podstatné, aby bylo pochopeno Ježíšovo spásné evangelium Království. Jaké je lepší místo pro definování Království než evangelium Matouše? Analýza Matoušova úsloví "Boží království",<sup>29</sup> kterou nabídl profesor W.C. Allen z Oxfordu, je lehce srozumitelně jasná. A protože Království je klíčovým termínem pro pochopení všeho NZ kázání, nabízíme následující vynikající prohlášení profesora. Nepochopit "Království" znamená nepochopit celé NZ učení o evangeliu, které nás spasí a povede k nesmrtnosti.

<sup>27</sup> Ibid., s. 10, cituje Maxe Lucado, *God Came Near*, Thomas Nelson. 2004.

<sup>28</sup> David Aune, *Word Biblical Commentary*, Rev. 17-22, Thomas Nelson, 1998, s. 1069.

<sup>29</sup> Nebo jeho přesné synonymum "Království nebes".

Království – **ústřední předmět** Kristova učení ... Jím **začal** svou službu (4:17) a kamkoli šel, učil je jako dobrou zprávu [**evangelium**] (4:23). Království, učil, přicházelo, **ale ne za jeho života**. Po svém nanebevzetí přijde jako Syn člověka na nebeských oblacích (16:27; 19:28; 24:30; 25:31) ... a posadí se na trůn své slávy ... Tehdy dvanáct apoštolů bude sedět na dvanácti trůnech, soudíce dvanáct kmenů Izraele (19:28). Mezitím musí sám trpět a zemřít a být vzkříšen z mrtvých. Jak jinak by mohl přijít na nebeských oblacích? A jeho učedníci měli **kázat dobrou zprávu [evangelium] o přicházejícím Království** (10:7; 24:14) mezi všemi národy, činit učedníky [vodním] **křtem** (28:18). Tělo takto získaných učedníků by přirozeně tvořilo společnost vázanou společnými cíli ... Proto učedníci Království vytvoří nový duchovní Izrael (21:43) [srv. Gal. 6:16; Fil. 3:3] ... S ohledem na potřeby tohoto nového Izraele Kristových učedníků ... kteří měli čekat na jeho příchod na nebeských oblacích, je přirozené, že velká část učení zaznamenaného v evangeliu by se měla týkat **kvalifikace požadované u těch, kteří doufali vstoupit do Království, když by přišlo...** [Tak podobensví] předávají nějaké ponaučení o povaze Království a o **období přípravy na ně [rozsévání před sklizní]** ... [podobensví] učila lekce o Království nebes **ve smyslu, v jakém je tato věta používána všude jinde v jeho evangeliu, o Království, které má přijít, když Syn člověka přijde na nebeských oblacích.** (Podobenství o Rozsévání tedy ilustruje různé **přijetí, s nímž se setkává dobrá zpráva [evangelium] Království, jak je kázáno mezi lidmi.** To o plevelu se nezabývá samotným Královstvím, ale **obdobím přípravy na ně.** Na konci věku přijde Syn člověka, aby slavnostně uvedl své Království ... V tomto evangeliu není nic, co by naznačovalo, že **scéna Království je jiná než současný svět obnovený, uzdravený a očištěný.**<sup>30</sup>

Poslední věta naší citace je vynikajícím bodem, že Matouš (a celý NZ, vlastně celá Bible) neočekává, že věřící "jdou do nebe", ale že se Ježíš **vrátí na Zemi**, aby s nimi vládl na obnovené Zemi (Zj. 5:9-10; Mat. 5:5; Dan. 7:14, 18, 22, 27). Vnímavý čtenář NZ si všimne pozoruhodného rozdílu mezi

biblickým pohledem na Království, a tedy evangeliem spásy, a tím, čím bylo v postbiblických dobách nahrazeno: odchod věřících při smrti do říše vzdálené ze země. (Biskup Tom Wright se pokouší mít oba systémy, když mluví o "Životě *po životě* po smrti". Lepší je zbavit se filozoficky založeného života už před **vzkříšením**, jež **vždy** znamená přijít ne ze života, ale ze smrti!) Nemůže nastat žádné vzkříšení z mrtvých, pokud člověk není opravdu mrtvý!

Populární představa, že Království je hlavně "duchovním" stavem mysli nebo životním stylem nyní: nebo sociální etika očekávající přivedení království nyní, je pro NZ nepravdivá. Křesťan Josef z Arimatie "čekal na Království" po Ježíšově službě (Marek 15:43). Lukáš 19:11-27 nás učí, abychom spojili příchod Království **s budoucím návratem Ježíše** (srov. výše: "Království, učil, přichází, ale ne za jeho života"). Tak říkají přední analyticky evangelijních záznamů.

Lukáš 21:31 představuje Království Boží jako událost, která **bude představena při druhém příchodu**. To je přesně Zjevení 11:15-18 – Boží království začíná v budoucnosti, sedmá trubka, trubka vzkříšení (= poslední trubka, 1 Kor. 15:23, 52-55).

Můžeme přidat další prohlášení od uznávané autority na Lukáše:

Nelze skutečně zpochybnit, že Lukáš míní Královstvím **budoucí** entitu. Duchovní interpretace, podle níž je Království přítomno v Duchu a v Církvi, je zcela zavádějící. ...Je to poselství Království, které je přítomno, které je v Lukáši odlišeno od samotného Království. On nic neví o imanentním [tj. již přítomném] vývoji na základě kázání Království.<sup>31</sup>

*International Standard Bible Encyclopedia* klade důraz na budoucí pravdu, a tak objasňuje křesťanské evangelium a tím i křesťanskou víru:

Mělo-li "Boží království je nablízku" neoddělitelnou konotaci "rozsudek je nablízku", a v této souvislosti "čiňte pokání" v Mk 1:14-15 musí znamenat "abys nebyl odsouzen"<sup>32</sup>. Proto učení našeho

<sup>30</sup> W.C. Allen. MA, *The Dictionary of Christ and the Gospels*. Sv. II, s. 144-45, přidáno zdůraznění. Stejný pohled na Království vyjadřuje Allen ve svém komentáři k Matoušovi (*The International Critical Commentary, St. Matthew*, T & T Clark, 1907, str. lxxvii-lxxi).

<sup>31</sup> Hans Conzelmann, *The Theology of St. Luke*, Harper and Row, 1961, s. 122.

<sup>32</sup> Populární představa nekonečného, mučivého pekelného ohně pro zlé je naprosto nebiblická. Osud nenapravitelně zlých po úplném vystavení evangeliu je zničení, skončení existence. Viz Fudge, *The Fire That*

Pána o spáse mělo především budoucí obsah: **kladné přijetí do [vstupu do] Božího království a negativně osvobození od předcházejícího rozsudku [ohně]**. Boží království je tedy nejvyšší dobro Kristova učení ... Lidská přirozenost má být dokonale přizpůsobena jeho duchovnímu prostředí a člověk musí být s Kristem (Lukáš 22:30) a s patriarchy (Mat. 8:11). . Ať je Království jakékoli [?!], rozhodně není vyčerpáno pouhou reformací současného řádu hmotných věcí.<sup>33</sup>

Stejně jasný je i Eduard Schweizer:

Marek 1:14-15: Marek podává stručné shrnutí Ježíšova kázání. Kázání a dobrá zpráva (evangelium) jsou Markovy oblíbené výrazy. **Evangelijní volání Ježíše je přesně shrnuto** v 1:15, kde sdružení pokání a víry odhaluje jazyk církve (Skutky 5:31; 11:18; 20:21). Markův zájem je objasnit, že Ježíš v tomto kázání pokračuje ve svém putování do světa, a proto je tato výzva určena i tomu, kdo toto evangelium čte dnes.. Tato sekce tedy slouží jako popis celého evangelia (srov. epilóg).

**Království Boží.** Když Ježíš vyhlašuje, že Boží království je blízko, přijímá koncept, který byl vytvořen ve SZ. Ačkoli označuje Boží svrchovanost nad stvořením (Ž 103:19; 145:11 a další), **týká se to v první řadě Boží nesporné svrchovanosti v čase konce (Iz 52:7).** Judaismus hovořil o Boží vládě, která přichází po zničení každého nepřitele [Iz. 24 6] a konec všech utrpení ... V NZ je **Boží království** chápáno **především jako něco v budoucnosti** (Marek 9:1, 47; 14:25; Mat. 13:41-43; 20:21; Lukáš 22:16, 18; 1 Kor. 15:50; Lukáš 21:31, atd), co pochází od Boha (Marek 9:1; Mat. 6:10; Lukáš 17:20; 19:11). Proto je něčím, na co člověk může pouze čekat (Marek 15:43), co může hledat (Mat. 6:33), přijímat (Marek 10:15; srov. Lukáš 12:32) a zdědit (1 Kor. 6:9 a dál; Gal. 5:21; Jakub 2:5), ale nedokáže vytvořit sám... V Ježíšových skutcích a slovech na něj již přicházelo budoucí Království. Právě v tu chvíli se rozhoduje, zda ano nebo ne vůbec bude někdy v Království ... **Pokání není nic jiného než závazek z celého srdce k dobré zprávě [o Království].**<sup>34</sup>

Ernest Scott, D. D., profesor Nového zákona na Union Theological Seminary, na druhé straně odhaluje beznadějný zmatek, do kterého církev upadla, pokud jde o Ježíšovo evangelium, a tak o křesťanskou víru. Vypadá nejspíše ohledně evangelia, ale

podává nám dobrý smysl, co znamenalo pro Ježíše a jeho následovníky:

Zdá se téměř nemožné definovat křesťanské "evangelium". Někdy je ztotožňováno s naším náboženstvím jako celkem, jindy s nějakým prvkem v něm, který je považován za ústřední. Přijmout evangelium znamená věřit v usmíření nebo v Boží lásku, nebo zjevení v Kristu nebo skutečnost lidského bratrství [!]. Přesto je dobře si pamatovat, že slovo, které se nyní používá tak **volně**, mělo na začátku význam, který byl **jasně chápán**. "Ježíš přišel do Galileje, kázal evangelium Božího království a říkal: 'Čas je naplněn a Boží království je nablízku.'" Evangelium podstoupilo podivuhodný vývoj ... ale dobrá zpráva byla vždy v podstatě tím, co bylo na prvním místě – **oznamování Království**. Ze způsobu, jakým Ježíš oznamoval, je zřejmé, že přijal představu, která byla již dobře známá. Nevysvětloval, co tím Královstvím myslel, **protože mohl předpokládat, že se na ně všichni jeho posluchači těšili**. Jejich naděje na to byla nově podněcována Janem Křtitelem ... Dlouho přemýšleli o Království a byli zvědaví, kdy přijde, a nyní se objevil prorok, který prohlásil, že je těsně na dosah ... **Bezprostřední původ Ježíšovy představy Království musíme hledat v náboženství Izraele...** Tato představa přetrvávala dlouho poté, co byl královský dům pevně ustanoven tak, že vládnoucí král byl jen místodržícím neviditelného krále ... Izrael byl vybrán jedinečným Bohem, jenž byl dosud známý pouze svým vlastním lidem, ale přece byl Králem celé země. **Přicházel den, kdy všechny národy budou přiznávat jeho svrchovanost...** Na vyšších úrovních prorocství je očištěný Izrael budoucnosti pojímán jako přitahující všechny národy svým vysokým příkladem ke službě Jedinému Bohu. Častěji se předpokládá, že Izrael, když bude plně ukázněn, bude navrácen do Boží přízně a bude Jím posunut na svrchované místo (Skutky 1:6). Jako Král tohoto vynikajícího lidu bude Bůh konečně vládnout světu ... Na jedné straně je Bůh již Králem. Na druhé straně se uznává, že Království leží v budoucnosti ... Pátrají po **nadcházejícím** dnu, kdy přemůže všechny uzurpující mocnosti a prosadí se jako Král. Proroci tedy před nimi udržují **vizi nového věku, kdy se Boží království plně projeví**. V té šťastné době bude vyvýšen Izrael, bude nastolena věc spravedl-

Consumes, Providential Press, 1982 (předmluva F.F. Bruce).

<sup>33</sup> *International Standard Bible Encyclopedia*, Eerdmans, 1929, Sv. 4, s. 2667.

<sup>34</sup> *The Good News According to Mark*, John Knox Press, 1970, s. 45-47.

nosti, země plná Pánovy slávy. Příroda v ten den bude navracena do své původní slávy a vlk si lehne s jehnětem a skot se bude krmit na velkých pastvinách. Světlo měsíce bude jako světlo slunce. On [a Jeho Mesiáš] bude vládnout z hory Sion a všechny národy mu budou sloužit. Král nad spravedlivým národem. Rozšíří svou vládu na celou Zemi.<sup>35</sup>

Priznání dnešního předního evangelikálního učence N. T. Wrighta potvrzuje chaos, do kterého evangelium upadlo:

V jistém smyslu pracuji na této knize tu a tam po většinu svého života. Vážné uvažování však začalo, když jsem byl v roce 1978 pozván, abych v Cambridge přednesl proslov na téma "The Gospel in the Gospels (Evangelium v evangeliích)". Téma nebylo jen nemožně rozsáhlé; **Nerozuměl jsem mu. Neměl jsem tehdy žádnou skutečnou odpověď** na otázku, jak celý Ježíšův život, nejen jeho smrt na kříži izolovaně, byl nějakým způsobem "evangelium". Patnáct následujících let výuky v Oxfordu, Montrealu a Cambridge mě přesvědčilo, že tato otázka ... stojí za zeptání.<sup>36</sup>

Otázka však zní stejně jako mystifikace milionů čtenářů Bible. To by tak nemělo být.

Další autority nás směřují správným směrem: "V knize Skutků bylo Boží království stále obecným vzorcem pro podstatu křesťanského učení."<sup>37</sup> Tento vzorec chybí v evangelikálních traktátech podporujících spásu.

Na Ježíšových rtech pojem Království Boží nepochybně shrnul samotné srdce jeho poselství. "Boží Království je ústředním tématem Ježíšova učení a zahrnuje **celé jeho chápání** jeho vlastní **osoby a díla**."<sup>38</sup> Lukáš 4:43 je opakován Pavlem ve Skutcích 20:24-25, kde Pavel definuje svou vlastní službu jako evangelium Boží milosti = kázání evangelia Království.

"Království oznamované Mesiášem, který je Synem člověka, je možné pouze skrze jeho smrt a bude konečně a plně realizováno **na Zemi jen po jeho slavném návratu. Je vskutku srdcem evangelia**."<sup>39</sup>

Základní pochopení sdělené Ježíšovým učením je zachyceno těmito výroky o Mesiášovi: "Syn Boží přišel, aby nám dal **porozumění**, abychom mohli poznat Boha" (1 Jan 5:20). "Svým poznáním učiní můj služebník mnohé spravedlivými." (Iz 53:11).

Nový zákon je založen na Starém. Ježíš přišel:

- 1) Vyhlásit **evangelium o Božím království** (Lukáš 4:43; Jan oznamoval stejné evangelium Království, Mat. 3:1). To je celý důvod křesťanství, včetně, ovšem, smrti a vzkříšení Ježíše. Ježíš přikazuje věřícím, aby pokračovali v oznamování stejného evangelia o Království (Mat. 28:19-20).
- 2) Potvrdit abrahamovské a davidovské sliby otcům (Řím. 15:8; Gal. 3:8).
- 3) Předat nám pochopení, abychom mohli znát Boha (1 Jan 5:20).
- 4) Učinit lidi spravedlivými, přímo před Bohem, ne pouze svou smrtí ale svým poznáním (Iz. 53:11; Dan. 12:3).
- 5) Pozvat kohokoli, kdo bude věřit v Boží plán pro sebe a pro svět, aby se připravil vládnout světu s Ježíšem, až se vrátí. "Nevíte, že svatí budou řídit svět?" (1 Kor. 6:2, Moffat; viz též Dan. 7:14, 18, 22, 27; Zjev 3:21; 2:26; 5:10; 20:1-6; Mat. 5:5; 19:28; Iz. 16:5; 32:1).
- 6) Rozsévat semenné poselství evangelia Království. V Lukášovi 8:12 a Markovi 4:11-12 je inteligentní přijetí evangelia Království nezbytnou podmínkou pokání a odpuštění. Jak může kdokoli činit pokání a věřit Ježíši bez jasného prohlášení o Království?

Původní víra v evangelium Království utrpěla v postbiblickém období masivní změnu, když proměnila evangelium v něco zcela jiného. Místo Židů se stali vůdci církve Řekové a do církevních učení importovali cizáckou řeckou filozofii. Galatským 3:8, které definuje křesťanské evangelium jako obsah **slibů Abrahamovi** ohledně země, potomstva a požehnání, v současných verzích "evangelia" chybí.

<sup>35</sup> *The Kingdom of God in the New Testament*, Macmillan Co., 1931, s. 11-21.

<sup>36</sup> *Jesus and the Victory of God*, Fortress Press, 1996. s. xiv.

<sup>37</sup> *Hastings Dictionary of the Bible*, Sv. II, s. 855.

<sup>38</sup> Alan Richardson, *Theological Word Book of the Bible*. SCM Press, 1950, s. 119 „Golfový turnaj“ a „tenisový turnaj“ by neměly smysl, pokud by „golfu a“ tenisu nebylo rozuměno.

<sup>39</sup> Donald Hagner, *Word Biblical Commentary, Matthew 1-13*, 1993, s. 214.

Billy Graham se také mýlil, když tvrdil, že "Ježíš přišel udělat třídenní dílo, zemřít, být pohřben a vstát."<sup>40</sup> Tento výrok by učinil Ježíšovo kázání evangelia prakticky zbytečným. Osudný "dispenzacionalismus" je základem populárního kázání. 1. Timoteovi 6:3, 2 Jan 7-9, Hebreům 2:3 a Jan 3:36 jsou poctivým varováním.

Snad nejnepokojivějším Ježíšovým výrokem je ten z Matouše 7:21: "Ne každý, kdo mi říká 'pane, pane', vejde do Království nebes [Božího království], ale ti, kdo plní vůli mého Otce v nebesích. Bude mnoho těch, kteří mi v den soudu řeknou: 'Pane, pane, což jsme pro tebe nekázali a nevyháněli demony v tvém jménu a nedělali mnoho zázraků s tvou mocí? Tehdy jim prohlásím: 'Nikdy jsem vás neuznal. Odejděte ode mne, vy, kteří pácháte zlo!'"

Tento výrok je v nejužší souvislosti s Matoušem 7:13-14, kde Ježíš varuje: "Vejděte [do Království] úzkým vchodem, protože široký je vchod a proctorná je cesta, která vede do záhuby, a mnozí tou cestou jdou. Ale malý je vchod a úzká je cesta, která vede k Životu [v Království], a jen málo jich ji nachází". A pak jedním dechem Ježíš řekl: "**Dejte si pozor na falešné proroky**, kteří přicházejí v rouše beránčím, ale uvnitř jsou draví vlci. Poznáte je podle jejich ovoce" (7:15-16). (Srovnejte si podobnosti o rozséváči, abyste viděli, jaké semeno je nutné, aby přineslo pravé ovoce: Mat 13:19: "slovo o království", Mk 4, Luk 8).

Nyní si to spojte s jinou Ježíšovou zmínkou o lidech, kteří říkají: "Pane, pane": "Proč mi říkáte 'pane, pane', a **odmítáte dělat, co říkám?** Dám vám příklad člověka, který ke mně přichází, slyší má slova a plní je. Je jako člověk, který staví dům..." (Lukáš 6:46-48). Ten, *kdo slyší Ježíšova slova/učení, ale neplní je*, staví svůj dům bez základů. Pouze ten, kdo slyší Ježíšova slova/učení a řídí se jimi, je pravým křesťanem.

Ježíšovo důrazné a výstražné varování tedy zní jednoduše takto. Oslovovat Ježíše "pane" je osudné, pokud zároveň nepoložíme základ víry v jeho evangelium-učení, evangelium o Království. Jinými slovy, Ježíš bez jeho slova a evangelia o Království je falešný, podvržený Ježíš. Nazývat Ježíše "pánem" a

nevěřit jeho učení a slovům je osudová past, do které nesmíme spadnout. Falešní proroci jsou ti, kteří mluví o Ježíši, ale ne o jeho evangeliu - učení/slovech. Když chybí věta "evangelium o Království", dávejte si pozor! Buďte na pozoru!

Toto ústřední a dramatické varování bylo tak zásadní, že ho opakovali apoštolové Pavel i Jan. V 1. Timoteovi 6:3 Pavel říká: "Přijde-li k tobě někdo a **nepřináší Ježíšovo učení**," měj se na pozoru a buď opatrný. Jsi podváděn!

Jan zopakoval přesně stejné apoštolské varování ve 2. Janu 7-9: "Do světa vyšlo mnoho svůdců, kteří nepřijímají, že Ježíš Mesiáš přišel jako plně lidská bytost. To je svůdce a antikrist... Každý, kdo ve jménu 'pokroku' **nezůstává v Mesiášově učení**, nemá Boha. Člověk, který zůstává v **jeho učení**, má Otce i Syna. Přichází-li k vám někdo, kdo **toto učení nepřináší**, nepřijímejte ho ve svém domě a nevítejte ho jako spoluvěřícího." Máme se distancovat od každého, kdo nezdůrazňuje, nevyzdvihuje a netrvá na **evangelijním učení a naukách Mesiáše Ježíše**.

Nyní si prosím poslechněte tato prohlášení z nedávné doby:

James Kennedy z Coral Ridge Ministries (zemřel v roce 2007):

**Mnoho lidí si dnes myslí, že podstatou křesťanství je Ježíšovo učení. Není tomu tak.** Ježíšovo učení je pro křesťanství poněkud druhotné. Pokud si přečtete listy apoštola Pavla, které tvoří asi polovinu Nového zákona, nevidíte v nich téměř nic, co by se týkalo Ježíšova učení. Není zde zmíněno ani jedno z jeho podobství. Vlastně v celém zbytku Nového zákona je o Ježíšově učení jen málo zmínek. V Apoštolském vyznání víry, nejrozšířenějším křesťanském vyznání víry, není žádná zmínka o Ježíšově učení nebo o Ježíšově příkladu. Ve skutečnosti při popisu Kristova pozemského života vyznání víry uvádí pouze to, že se "narodil z Panny Marie, trpěl pod Pontským Pilátem, byl ukřižován, zemřel a byl pohřben." Zmiňuje se pouze o dvou dnech Ježíšova života - o jeho narození a o jeho smrti. **Křesťanství se nesoustřeďuje na Ježíšovo učení, ale na Ježíšovu osobu jako vtěleného Boha, který**

<sup>40</sup> "What is the Gospel?" Roy Gustafson, Billy Graham Association, 1980. Stejně nebiblická je předatava

Billyho Grahama o vyhlídce věřících na "leštění duhy v nebi" a "přípravu nebeských pokrmů". (*Hope for the Troubled Heart*, Harper Collins, 1993, s. 214).

přišel na svět, aby na sebe vzal naše viny a zemřel místo nás.<sup>41</sup>

Rovněž od Kennedyho:

Ježíš však říká: "Já jsem cesta." **Není to Ježíšovo učení, není to Ježíšovo kázání**, není to Ježíšův příklad, není to Kázání na hoře, nejsou to blahoslavenství ani nic jiného, co učil nebo řekl, že je to cesta. Tou cestou je sám Kristus, božská druhá osoba Trojice, Stvořitel galaxií, který přišel na tento svět.<sup>42</sup>

To je obrovská a do očí bijící lež, protože Pavel ve Skutcích hlásal stejné evangelium o Království jako Ježíš, a to všem, Židům i pohanům (14:22; 19:8; 20:24-25; 28:23, 31).

A nyní toto neméně zarážející a alarmující tvrzení od dalšího špičkového evangelikálního učenice, Dr. Harolda O. J. Browna:

Křesťanství nese své jméno od svého zakladatele, respektive od toho, jak byl nazýván - Kristus. Buddhismus je také pojmenován po svém zakladateli. A nemuslimové často nazývají islám mohamedánstvím. Ale zatímco buddhismus a islám vycházejí především z *učení* Buddhy, respektive Mohameda, **křesťanství je založeno především na osobě Krista. Křesťanská víra není víra v jeho učení**, ale v to, co se o něm učí. Výzva protestantských liberálů "věřit tak, jak věřil Ježíš", a ne věřit v Ježíše, je dramatickou proměnou základní povahy křesťanství.<sup>43</sup>

To je obrovská lež. Není možné věřit v Ježíše a nevěřit jeho učení!

Pak také C. S. Lewis. Lewis popírá Ježíše, a přitom o sobě tvrdí, že ho následuje! Napsal: "Evangelia nejsou 'evangeliem', vyjádřením křesťanské víry."<sup>44</sup> Ježíšova slova tedy nejsou evangeliem! To musí být naprostá lež, naprostý podvod. Ježíš tedy musí být zachraňován před "církví"!

Dr. James Dunn:

Hurtado si nemyslí, že je **nutné, aby Ježíš o sobě smýšlel a mluvil stejnými slovy, jak o něm smýšleli a mluvili jeho následovníci** v desetiletích

následujících po jeho ukřižování, aby přesvědčení těchto následovníků mohli dnešní křesťané považovat za platné; i když také poznamenává, že většina křesťanů si pravděpodobně myslí, že mezi tím, co o sobě smýšlel Ježíš, a pozdější Christologii "existovala určitá míra kontinuity".<sup>45</sup>

Četl vůbec Nový zákon?!

Profesor Richard Hiers učinil toto úžasné přiznání: "Vykladači křesťanského **přesvědčení se obvykle nijak zvláště nezajímali o to, co Ježíš zamýšlel a co dělal ve své době.**"<sup>46</sup>

Pozorně si všimněte tohoto výroku Dr. H. A. Wolfsona, přední autority v oblasti toho, co dělali post-bibličtí "církvní otcové":

Pojetí Trojice u církevních otců bylo kombinací židovského monoteismu a pohanského polyteismu, až na to, že pro ně tato kombinace byla dobrou kombinací. Ve skutečnosti pro ně byla **ideální kombinací toho nejlepšího v židovském monoteismu a toho nejlepšího v pohanském polyteismu**, a proto ji oslavovali a poukazovali na ni jako na důkaz své víry. Máme o tom svědectví Řehoře z Nyssy, jedné z velkých postav v dějinách filosofické formulace učení o Trojici. Jeho slova opakuje Jan z Damašku, poslední z církevních otců. Křesťanské pojetí Boha, tvrdí Řehoř z Nyssy, není ani polyteismus Řeků, ani monoteismus Židů, a proto musí být pravdivé. "Pravda se totiž pohybuje uprostřed mezi těmito dvěma koncepcemi, každou z nich ničí, a přesto od každé z nich přijímá to, co je pro ni užitečné. **Židovské dogma je zničeno** přijetím Slova a vírou v Ducha, zatímco polyteistický blud řecké školy zaniká tím, že jednota přirozenosti ruší tuto představu plurality" (*Oration Catechetica*, 13).<sup>47</sup>

Církevní otcové přiznávali, že odmítají židovské (a Ježíšovo) chápání Boha. Vypracovali pozdější strašně komplikované definice Boha a Ježíše ve vztahu k Bohu a ocitli se spoutáni v síti neskutečně složitých argumentů, když se snažili vysvětlit, jak může být Bůh jeden a zároveň tři.

<sup>41</sup> D. James Kennedy a Jerry Newcombe, *The Presence of a Hidden God*, 2008, kapitola "Jak vím, že Ježíš je Bůh", str. 82, zvýraznění doplněno.

<sup>42</sup> "The Only Way", Daily Truth devotional, zvýraznění přidáno.

<sup>43</sup> *Heresies*, 1984, str. 13, zvýraznění přidáno.

<sup>44</sup> Introduction to J.B. Phillips' *Letters to Young Churches*, str. 9-10, zvýraznění přidáno

<sup>45</sup> *Did the First Christians Worship Jesus?* s. 93, pozn. p.č.. 2.

<sup>46</sup> *Jesus and the Future*, 1981, s. 1, zvýraznění přidáno

<sup>47</sup> Wolfson, *The Philosophy of the Church Fathers*, s. 361-363.

Snadná pravda je však tato: "Nic nenasvědčuje tomu, že by Ježíš chápal 'Otce', od něhož se cítil být poslán a s nímž se pravděpodobně cítil být zvláštním způsobem spřízněn, jinak než monoteistického Boha judaismu."<sup>48</sup>

"Šema byla modlitba, kterou měli všichni zbožní Židé odříkávat třikrát denně... V pozdním judaismu zaujímala podobné zvláštní postavení jako Pánova modlitba v křesťanství." To je velmi pravdivé, ale pak Dr. Anderson mluví o "církvi, která již šema neodříkávala. Zde však Ježíš přinejmenším ve svém výroku prvního přikázání stojí solidně ve sféře vlivu židovské zbožnosti."<sup>49</sup>

Na základě jaké autority však bylo toto základní Ježíšovo učení definující jediného pravého Boha zavrženo? Církev se Pánovy modlitby nevzdala! Proč se vzdala jeho vyznání víry?

Proces obnovy pokračuje, když lidé upřímně **hledají původní význam Božího království, jak jej hlásal původní (lidský) Ježíš**. Samotné evangelium se týká Božího království, stejně jako Ježíšovy smrti a vzkříšení, a "evangelium" by se nikdy nemělo oddělovat od Království. Pohanská představa "nebe" pro "duše" po smrti nahradila naději na příchod Království na zemi. Má-li být Bible pochopena, musí být toto pohanství z křesťanského slovníku vykázáno.

Tento nezbytný návrat k "víře jednou provždy odevzdané svatým" (Juda 3) může být usnadněn neustálým používáním tzv. "komplexních shrnujících veršů", které vystihují základní, neoddiskutovatelné pravdy Písma. Jednalo by se o nový soubor "Jan 3:16". Brilantní shrnutí poskytují například Jan 3:36; Heb 5:9; Sk 8:12; Lk 8:12; Mk 1:14-15; Mt 28:18-20 a mnoho dalších. Tyto verše, které v současných kázáních nápadně chybí, poskytnou rámec, v němž se čtenářům Bible vyjasní celý biblický příběh o údělu člověka.

*Harper Collins' Bible Dictionary* říká: "Evangelium je ohlašování Království oznámené Ježíšem (Marek 1:14-15) a nyní ohlašované církví." Ale je to tak? Káže církev evangelium Božího království?

Dalo by se říci, že církve hrají golf s holí drženou vzhůru nohama. Je nutná úplná restrukturalizace. Tento problém nevyřeší žádné kosmetické úpravy. V základech toho, co známe jako víru, existuje fatální chyba. Evangelium království chybí nebo je přinejmenším beznadějně vágní.

Gary Burge říká v *NIV Application Commentary*: "Stanley Grenz zhodnotil neúspěšné pokusy evangelikální teologie roznitit představivost moderního světa. Tvrdí, že 'království Boží' je **novým organizačním centrem** toho, co říkat a dělat."<sup>50</sup> Mělo by být a musí být, pokud je Ježíš v Lukášovi 4:43 skutečně slyšen. A Pavel ve Skutcích 20:24-25; 19:8; 28:23, 31 (srov. Skutky 8:12).

Rozumějí semináře evangeliu?

V průběhu uplynulého roku se fakulta každé ze tří Fullerových škol setkala, aby diskutovala o otázce: Co je evangelium? Před tuctem let položil zesnulý Robert Guelich tu otázku jako námět svého inauguračního projevu a všiml si, že roky profesionální práce ho znovu a znovu vracely k tomuto základnímu tématu. Guelich vyprávěl příběh o setkání se zakladatelem Charlesem Fullerem po fóru semináře, jehož tématem byla "inspire Písma". Fuller poznamenal, že touží po dni, kdy by **seminář hostil fórum na otázku: "Co je evangelium?"**<sup>51</sup>

To je úžasné a poučné přiznání. Skutečnost je taková, že si opravdu nejsou jisti, co je evangelium, a přesto říkají, že zachraňují lidi kázáním "toho". Prostým faktem je, že evangelium Království, včetně ovšem Ježíšova schválení smlouvy a jeho usmířující krve a vzkříšení, je evangelium. Dokud nebude upuštěno od učení "nebe" při smrti, které je Platónovo, ne Ježíšovo, jak může být dosaženo pokroku? A jak si můžeme být jisti, že někdo je spasen tím, že věří učení Platóna a nazývá ho učení Ježíše? Je Bůh tak nedbalý jako my v našem myšlení?! Je tak shovívavý, že se opravdu nestará, pokud jsme upřímní, i když nevědomí ohledně – povahy člověka, jeho údělu, identity Boha a Ježíše? A Ježíšovy vlastní definice evangelia?

<sup>48</sup> Karl-Heinz Ohlig, *One or Three? From the Father of Jesus to the Trinity*, Lang, 2000, s. 31

<sup>49</sup> Hugh Anderson, *New Century Bible Commentary on Mark*, s. 280.

<sup>50</sup> Gary Burge, *Letters of John*, NIV Application Commentary, s. 62.

<sup>51</sup> *Theology, News and Notes*, Fuller Theological Seminary, jaro 2004.

Shailer Matthews, D.D., Profesor teologie, Chicago Seminary, viděl, jak důležitou roli hraje Ježíšovo učení o Království:

Je vážnou chybou tvrdit, že **Boží království** nehraje v apoštolském křesťanství žádnou důležitou roli. Takový pohled postrádá historickou perspektivu a je v rozporu se vším myšlením literatury apoštolského křesťanství. Samotný název nového hnutí, *křesťanství*, by naznačoval opačný názor. Natož eschatologické království Boží, které je vedlejším prvkem rané církve, je **jeho velkým podmiňujícím přesvědčením**. Kázání prvních evangelistů nebylo výzvou k etickým ideálům ani argumentem k určitým pravdám. Spíše bylo vyhlášením poselství [o Království] ... Pokud jde o osobu Mesiáše, není pochyb o tom, že raná církev věřila, že Ježíš byl Kristus, který odešel do nebe, odkud přijde zavést nový věk a nové Království. **To bylo samotné jádro celého křesťanského hnutí ... Myslet na Ježíše jak záměrné používá termín [Boží Království] s jiným významem, než jaký by byl pro ostatní, neznamená pouze vyvolávat otázku jeho moralky, ale zpochybnit jeho schopnosti učitele.**<sup>52</sup>

Jak *velice* odlišně od populární evangelizace zní NZ údaje o evangeliu Království!

Za opakování se omlouvám. Churchill řekl: "Pokud máte nějaký důležitý bod, nesnažte se být jemný nebo chytrý. Použijte beranidlo. Udeřte do bodu jednou. Pak se vraťte a znovu udeřte. Pak do toho udeřte potřetí – obrovskou ranou."

V tomto překladu jsem přijal, o čem přiznávám, je to poněkud šokující praktika, umístit malý písmeno "p" pro "pána", když jde o Ježíše. Jde o to připomenout čtenářům základní rozdíl mezi Pánem Bohem (JHVH) a pánem Mesiášem (Lukáš 2:11). Toto je založeno na biblickém zastřešujícím oblíbeném textu v Žalmu 110:1, kde JHVH, jediný Bůh, oslovuje proroka, předpovězeného Mesiáše, který je Davidovým synem a také jeho pánem (*adoni*, "můj pán", ne Pán). V 1. Korintským 8:4-6 Pavel opakuje unitární krédo Ježíše v Markovi 12:29. Definuje Boha jako Otce, od něhož pochází vše, a poté přidává svou definici Ježíše jako jediného "pána Mesiáše". Žalm 110:1 a jeho velmi snadné rozlišení mezi jediným Pánem JHVH a ne-božským

pánem (*adoni*, "můj pán", všech 195 výskytů pro ne-božstvo!) leží za Pavlovým myšlením, stejně jako za veškerým Ježíšovým myšlením (Marek 12:28-37). V žádném případě by neměli být dva páni Žalmu 110:1 spleteni, což by mělo za následek dva, kteří jsou "Pán Bůh", což je zjevným porušením monoteismu. *Adoni*, můj pán, je záměrný a jednoznačný ne-božský titul pro Ježíše, člověka Mesiáše (1 Tim. 2:5, atd).

Někdy text NZ nedává najevo, zda je zamýšlen Pán Bůh nebo pán Mesiáš. To neovlivňuje nic ze zásadního významu, protože Ježíš a Bůh pracují v harmonii (Jan 10:30), neboť Ježíš je vrcholným zmocněncem Boha, svého Otce, který je také Ježíšovým Bohem (Heb. 1:9). Účelem použití malého písmene pro pána Ježíše je připomenout čtenářům znovu a znovu ústřední pravdu, kterou poskytuje věštba od JHVH v Žalmu 110:1. Vztah mezi Bohem a Ježíšem je pevně založen na kontrastu mezi JHVH, jediným Bohem Bible a ne-božskou postavou, nyní ustanovenou, aby seděla po pravici JHVH, až do svého návratu na Zemi, aby vládla v budoucím Království. Ježíš je *adoni*, "můj pán" ze Žalmu 110:1 a jeho vztah k Otci se neustále opakuje v NZ, shrnuto podle Pavlova nesložitěho vyznání v 1. Timoteovi 2:4-5: Bůh "chce, aby každý poznal pravdu, konkrétně, že existuje jeden Bůh a jeden prostředník mezi Bohem a člověkem, Mesiáš Ježíš, sám **člověk**." To je úkol Církve, která touží být věrná Ježíši a Písmu.

Pro ty čtenáře tohoto překladu, kteří by mohli být skeptičtí k tomu, že by se dlouhodobě udržované, drahocenné tradice křesťanství mohly radikálně mýlit, jsou slova vůdčího kristologa, dr. Jamese Dunna, sugestivní:

Samozřejmě vždy existuje možnost, že se "lidová pohanská pověra" stala populární *křesťanskou* pověrou, a to postupnou asimilací a šířením víry na úrovni lidové zbožnosti (musíme si dát pozor na to, že veškerý vývoj křesťanského myšlení pramení od Pavlů a Janů křesťanství).<sup>53</sup>

Je dost dobře možné, že masivní závislost „ortodoxie“ na Janovi a Pavlovi by měla vzbudit naše podezření, že Bible je používána výběrově a tak klamavě, aby podpořila současný stav. Čtenář je zván, aby

<sup>52</sup> *The Messianic Hope in the New Testament*, University of Chicago Press, 1905, s. 144, 155.

<sup>53</sup> *Christology in the Making*, SCM Press, druhé vydání, 1989, s. 251.

## **PŘEDMLUVA**

posoudil tento problém s postojem berojských (Skutky 17:11). Lukáš v tomto verši chválí zvědavý, ušlechtilý přístup vhodný pro všechny, kdo byli pozváni, aby vládli světu s Ježíšem v nadcházejícím Království na Zemi.

*Jedinečná hodnota tohoto překladu spočívá v jeho úvodu a doprovodných poznámkách, které mají napravit rozšířená nedorozumění způsobená post-biblickou, neprověřenou tradicí. Některé moderní překlady používají jako základní text jiné překlady. Já jsem některé novozákonní knihy přeložil přímo z řeckého textu. U jiných knih jsem použil a značně upravil veřejně dostupné překlady Bible, včetně Wikipedie Bible (alias Free Bible Version).*

### **Další publikace**

*The Amazing Aims and Claims of Jesus* (2006) (v češtině *Úžasné Ježíšovy záměry a nároky*)

*The Coming Kingdom of the Messiah* (2002) (v češtině *Mesiášovo nadcházející království*)

*The God of Jesus in Light of Christian Dogma* by Kegan Chandler (2016)

*Jesus Was Not a Trinitarian* (2007)

*The Law, the Sabbath and New Testament Christianity* (2005) (v češtině *Zákon, sabat a novozákonní křesťanství*)

*Our Fathers Who Aren't in Heaven: The Forgotten Christianity of Jesus, the Jew* (1999)

*They Never Told Me This in Church!* Greg Deuble (2010)

*What Happens When We Die?* (brožura) (v češtině *Co se děje, když zemřeme?*)

*Who Is Jesus?* (brožura) (v češtině *Kdo je Ježíš?*)

*Focus on the Kingdom* (bezplatný měsíčník)

Také *The Doctrine of the Trinity: Christianity's Self-Inflicted Wound*

Anthony Buzzard and Charles Hunting (1998)

(v češtině *Doktrína o trojici Sebezranění křesťanství*)

[www.restorationfellowship.org](http://www.restorationfellowship.org)

[www.thehumanjesus.org](http://www.thehumanjesus.org)

[One God Translation](http://OneGodTranslation.com) // [onogodtranslation.com](http://onogodtranslation.com)

zde je dostupný originální text